

כמה ימים לפני (הקדמה)

זו לא בושה לרצות שינוי, אפילו כשטוב לכם בחיים אתם מאוד הייתם רוצים לראות את החיים שלכם קצת אחרת, שינוי שיכול לעשות אתכם קצת יותר מאושרים, קצת יותר נכונים לחיים.

כל יום אני קם בהרגשה שאולי הפעם אמצא לעצמי משהו מעניין ושונה לעשות בחיי שלא דווקא מדובר בקריירה לחיים, אלא שינוי כמה קטן שלא יהיה – שישנה. אולי זה בגלל שאני בן 30 ואולי בגלל שאני אידיוט פאסימי, אבל ברור שחייב כאן משהו חדש שישנה.

אני עצמי עברתי לא מעט דברים בחיים שלי, החל מגירושים מוקדמים של ההורים שהשאירו אותי המשלח בין השניים ועד למצב של אשפוז בבית חולים על מנת שיוציאו ממני גידול, שנכון להיום עדיין לא יודעים אם סרטני או לא, רק יודעים שהוא מציק לחיי. אז לא נשאר לי הרבה מעבר לכמה טיפות טינה לזה שבשבמיים ולשאר המטיפים, לכל האקסיות שאמרו לי "מגיע לך" ולכל בני המשפחה שאמרו "מסכנוני קטן" אבל לא הגיעו לבקר ואף לא הרימו טלפון. אני לא מחפש להתבכיין, אני מחפש לעשות משהו שישנה לי את החיים ולא דווקא בעניין החומרי, אני פשוט רוצה שינוי.

מכיתה ה' ועד היום, יש לי חבר יקר בשם שי, החבר קרוב כאח נוסף והיה איתי בכל הדברים הטובים והרעים שעברתי בחיי. ולפני 6 שנים בערך הכרתי לו בחורה שעבדה אצל שכן במשרדים שלנו בלאס ווגאס (שם עבדתי למשך כמעט שנתיים מחיי), ומכיוון שהיא הייתה דתייה, היא לקחה אותנו קצת מעבר למודעות החילונית ומשם גרמה לו גם לחזור בתשובה (ואפילו מאוד) מבלי לשים לב. אני מספר את זה כי אותו חבר ששמע מה יש לי ושהתוצאות עוד לא הגיעו, ביקש ממני בסך הכל "טובה" הוא הגדיר זאת, ולהניח תפילין למשך 30 יום.

אני אקח אתכם קצת אחורנית בזמן שתבינו למה זה השפיע לי עד כדי כך שגרם לי לכתוב את הספר הזה ולהתחיל את החוויה הזו, יום לפני שהתקשר אליי שי עם הרעיון הזה, ראיתי הרצאה מעניינת מאוד על שינויים בחיים בעזרת שינוי יומיומי לתקופה של 30 יום. כלומר, לקחת על עצמכם משהו – כל דבר, ותעשו זאת (או אל) במשך 30 יום ברציפות, החל מנסיעה על אופניים לעבודה, יוגה כל בוקר וזה יכול להיות לא לראות טלוויזיה כלל למשך החודש הקרוב. חשבתי על זה לרגע, הרהרתי וחשבתי שכדאי אבל שכחתי מזה יום למחרת, עד הטלפון של שי.

האם זה בדיוק מה שחשבתי? ברור שלא, אני מתפקד יופי כבר שנים כאחד שלא מאמין בזה שבשמיים, תמיד חשבתי שאני הבדיחה הפרטית שלו, פשוט חשבתי שאולי זו דרך טובה לקבל עליי קצת שיחות איתו, קצת לדבר ולהסביר לו מה אני חושב עליו וההפך. אם תפילת בוקר הינה הדרך אז זו הדרך החדשה שלי ל30 יום מבעוד כמה ימים בדיוק כשאשיג את התפילין (הם כרגע בבדיקה אצל רב, לא מבין בזה – פשוט ככה נאמר לי לעשות לפני השימוש). אז מצפים לי לדעתי 30 יום מלאים בתורה ובתורת החיים כולה, בתור אחד שלא תמיד האמין בתורה אני חושב שזה זמן מעולה להבין מה יש להאמין שם ומה לא מסתדר לי בכל מה שקשור לדת. ספוילר לפרקים הבאים: אני לא מתכוון להמיר את דתי, אם כבר, אני מתכוון למצוא על מה לצחוק קצת יותר בנושא הדת.

מכירים את זה שיש לכם איזה תשלום בעייתי בזמן הקרוב או איזו פגישה עם חברים שאתם נורא לחוצים ומקווים שהזמן יעבור ממש אבל ממש לאט? זה בדיוק המצב שבו אני נמצא כרגע, מעיין דחיסת שעמום גדול לתוך הימים הקרובים רק בכדי שלא אצטרך להתמודד עם גיל ה30, אותו גיל שמאיים על כולם להתחיל חיים רציניים יותר, החיים בהם אני כגבר אמור להפוך לאבא והאישה שאיתי אמורה להפוך לעקרת בית משועממת אשר תחפש סיבה לבגוד בעוד שאני מחפש סיבה למה בפעם החמישית שכחתי להביא לה פרחים ביום שישי. חיים שכאלו.

זה גם דיי מצחיק להגיע לגיל 30 בזחילה בין חתונה לברית. בין "בקרוב אצלך" ול"אל תדאג" כאילו מדובר במחלה ממארת וממהרת. אני תמיד אוהב למתוח ולהפחיד את המשפחה שלי בארוחות משפחתיות גדולות במשפטים כמו "אני חושב שאני צריך לנסות גברים קצת..." ואז לצאת, להסתכל

מהצד ולראות איך הזרע שזרקתי להם הופך לעץ אימתני של שיחה על רווקים שמאבדים זיקה לחיים, בידור אמיתי – רווקים, נסו!

האמת, דיי מאוס לי ללכת לדייטים מהסיבה הפשוטה והקצת ברורה מראש, בכל דייט זה מרגיש לי כמו הגשת קורות חיים לקראת קריירה חדשה, הרי אנחנו צריכים להרשים (רושם ראשוני בתחת שלי) וצריכים לתת את המבט שיגיד "יהיה לך טוב איתי למרות שאני קנאי וחסר אמון בנשים...". וזה נכון, אחרי נישואים שהתחילו ונגמרו ב3 שנים אני חושב שאני הבנתי את הרעיון וחושב להמשיך הלאה בצורה איטית יותר, האבא הרומני שלי אמר משפט מציק, מעצבן אבל נכון "עם אהבה לא הולכים למכולת" אין מה לעשות, אהבה זה לא הכל בחיים. מצטער לנפץ חלומות של רווקות ורווקים שחושבים שאם תהיינה אהבה אמיתית אז הכל יצליח לקבל צורה מסביב. זה בדיוק ההפך, ככל שיותר אוהבים – מתעוורים יותר לנקודות החלשות שלנו ולמה שיצוץ כנראה בעוד כחצי שנה עד שנתיים, מעיין נקודה שבה אנחנו פחות אוהבים, יותר שגרתיים והכי מרכזי בחיים שלנו זה הסלטות החדשות שהכלב למד לעשות.

אני לא מנסה להיות ממורמר או פאסימי, אני בסך הכל אדם שחושב שעשה את כל מה שאפשר לעשות בדרך הלא נכונה. כיום, אני אדם גרוש שחי לבד, אחד שעבר שנתיים בחו"ל ללא כל הצלחה עסקית בשל טעויות כאלו ואחרות שתקראו עליהן פה ושם בספר.

אני לא יודע באמת מה ייצא מהשלושים יום הקרובים אבל אני יודע שזה יהיה שינוי מהותי לחיים שלי, אחרי הכל מה לי ולתפילין, מה לי ולדת. האם זה אומר שזה יחזיר אותי בתשובה? האם זה אומר שאני מחפש לי תשובה במקומות חדשים? לא נראה לי כל כך אבל בהחלט אמצא לעצמי דרך מעניינת לימים הבאים, אני מבטיח (ומקווה לעמוד בזה) שכל יום שיהיה ב30 יום הקרובים אכתוב בדיוק מה עובר עליי, החל מהגידול והתשובות, אנשים שמאבדים סבלנות, התפילין והשיחות שלי עם אלוהים ועד למצב בו אוכל להסביר למה לדעתי היה נחוץ לעשות את זה והאם זה עזר לי, האם התפילין עזרו לי למשך 30 יום או שמא השגרה עצמה שהתחדשה לה בעזר חדש.

אם יש משהו שאתם תקראו מידי פעם זה שיר שכתבתי לאור התקופה ו/או לאור מצב הרוח שלי שמשום מה לא תמיד ידע אור. תמיד איכשהו השירים שכתבתי בחיים שלי עצובים או כמעט שמחים, לכתוב בדיכאון או במצב רוח תשוש תמיד ייצא אמיתי יותר אצלי באשר לכתוב שיר כשטוב לי, כי כשטוב לי המילים תמיד יצאו OVER נחמדות ואז זה נשמע כמו פסקול של טיף וטיפ – גירסת הבמאי.

אז אל תתפלאי אם תיראי אותי בוכה, כן, גם גברים בוכים. ואולי אפילו יותר מנשים, פשוט שרוב הנשים מחליטות להוציא את הבכי בריצה לחברות בעוד שאנחנו מעדיפים לשמור את זה לעצמנו (בשל אגו וסיבות אידיוטיות אחרות). אל תתפלאי שאני כותב יותר לאחרונה, אני לא מנסה להיות סופר אני בסך הכל רוצה להקיא קצת את המילים הכואבות שעומדות לי בגרון, כל מיני התקפי זעם וחרדה שחייבים תיעוד על מנת להכיר בהם ולא להתעלם.

*לפני שתתחילו לקרוא, תדעו, אחרי חצי שנה של כאבי תופת, חיסונים, זריקות בכל מקום אפשרי, 4 צילומי אולטרה סאונד ו3 סיטי, הבינו שיש לי גידול באשכים, לא הצלחתי ללכת ישר במשך חצי שנה, עד ניתוח הוצאת הגידול.

בהצלחה בהמשך הקריאה של מה שקרה מאילך...

היום הראשון: ציפייה חסרת תועלת?

כמה קיללתי אותך אין לך מושג, כמה פעמים צעקתי את השם שלך במחשבה שאתה אשם בכל. שאתה אחראי לכל מה שקרה לי בחיים, החל מהגירושים של ההורים שלי ועד למוות הנפשי האיטי שלי על כל סטירה שקיבלתי מאמא כשהייתי ילד, על המעגל האידינטי הזה: היא מאשימה אותי על שאבא שלי עזב אותה ואני האשמתני אותך בזה שזה קרה לי, הרי אני בסך הכל ילד קטן שעוד לא בטוח מי זה ממש פיתגורס או הרקולס אבל ידעתי שלהם היו חיים טובים יותר ממני.

היום אני מניח תפילין בפעם החמישית או השישית בסך הכל מאז גיל 13, אותו גיל שחשבתי שהחיים שלי לא כאלו ורודים, אז סלח לי זה שלמעלה על זה שלא ממש הזיז לי אם לא תשים לב שהנחתי יום או שנתיים או שבעים שנה. אני מניח היום וכמובן עושה את כל הטעויות והשאלות שיש לי כמו ילד שהרגע הכיר את זה בפעם הראשונה, אני עדיין זוכר את הצחקוק האידינטי שלי כששאלו אותי איזה עור תעדיף, בהמה גסה או דקה? אז אחרי כמה שנים טובות אני עכשיו מבין שבסך הכל מדובר בכמה עודף שקלים, אין מה לעשות – השוק יקר ולקנות תפילין יכול להגיע עד לעשרות אלפי שקלים, בינינו אני לא בטוח שהאוטו שלי שווה במחיר הזה אז תפילין? אני אלוה מחבר. (את התפילין, לא את הכסף כמובן...)

אז אחרי שלקחתי מחבר ואפילו העברתי את התפילין לרב שיבדוק שהם כשרים, לא תיארתי לעצמי שאפילו את התפילין צריך להכשיר, אני לא מתכוון לנגוס בהם למי שתהה אבל בהחלט הייתי מעדיף לדעת שהכל לפי החוקים הלא כתובים שלהם והכל לפי הרעיון הטוב ביותר שאוכל לבצע. אז הנחתי, התפללתי ואף ביקשתי משהו בסוף התפילה. לאחר שסיפרתי את זה לשי, חבר קרוב שלי שהוא דתי (אותו אחד שהציע לי לעשות זאת מלכתחילה) אמר לי: "עוד לא התחלת להתפלל וכבר אתה מבקש ממנו בקשות?!" אז כשלא ממש הבנתי מה הבעיה הבהיר לי את זה במונחים יותר עממיים שדיברו אליי, בסגנון: "רק הכרת את הבחורה ואתה כבר מבקש ממנה להתחיל לגוון במיטה...?!" אז הבנתי טוב יותר למה אני צריך להימנע מכך וכתבתי לעצמי פתק בראש והשארתי זאת למחר.

אני חייב להגיד לכם שאין שאלה כאן, בהחלט יש שיפור ביום שלכם כאשר אתם עשיתם משהו אמיתי למען אף אחד, שעשיתם משהו שבאמת אף אחד לא יודע, אף אחד לא אכפת והכי חשוב אף אחד לא מקבל הנאה מזה כך שאין שום אינטרס מעבר לחיזוק האדם שבעצמנו בלבד. כן, אמרתי כל מה שיש לי להגיד בתפילה אחת ואני דיי מרגיש כאילו הוא הקשיב לי, יש סיכוי טוב מאוד שרובכם עכשיו מצחקקים עליי אבל כמו שאמרתי, לא הרווחתי מזה כלום ואף אחד לא יודע אז למה לא ללכת עם זה עד הסוף?

אני מאוד רוצה להאמין שזה באמת נכון ויש מישהו למעלה שמקשיב לי ואפילו חושב על אם לוותר לי או לא, הרי יש כל כך הרבה סימנים בדרך שאומרים שיש משהו מעבר לכל הסיפור הזה של הגידול, משהו הרבה מעבר לכוחות שלי שאומר לי שיש כאן יותר ממסר חיצוני מהיקום / מאלוהים אליי שפשוט אי אפשר להתעלם ממנו. החיים שלי לגמרי לא היו דומים לשום דבר ממה שקורה לי היום, ביום יום ואף בכל רגע נתון. אני לא מפחד לקבל את זה על עצמי את השינוי המהותי הזה שקורה לי אבל בהחלט מפחד לדעת איך זה ייגמר, בעוד שאני מדבר איתכם יש לי כמה וכמה קרובים אשר סובלים ממחלת הסרטן, אין מה לעשות אף אחד לא "נהנה" מזה אז בהחלט סובלים בצורה לא נעימה בעליל.

בעלה של בת דודה שלי (שהוא ללא קשר דם איתי) חולה במחלת הסרטן ומספרים לי בכל יום כמה המצב שלו מתדרדר ואיך כולם מברכים אותו ואיך כולם רוצים לעזור לו לא משנה כמה לפעמים זה מרגיש מיותר, כשהרופאים בעצמם אמרו לו "אל תלחם, לא מבטיחים לך שזה באמת יעזור" דיי מציק לי בלב לשמוע דברים כאלו, לשמוע שיש מחלה בעולם שפשוט לא מצליחים לרפא, הרי המצאנו כבר הכל כמעט, לא ככה? יש כבר טלוויזיות עם הפעלה קולית, טיסות לירח כאילו זה נופש, טלפונים יותר חכמים מבני אדם אז לרפא מחלות אי אפשר? אני מבין שנתקענו עם כמה דברים עדיין כמו הטוסטר שלעולם לא הבנתי איך לא המציאו לדבר האידינטי הזה כפתור OFF במקום שכל פעם נוציא אותו

מהחשמל רק בשביל לכבות אותו, קצת פרימיטיבי לא? אבל לגבי מחלות? חייבת להיות תרופה אחת שתוציא אותנו מהדבר הנוראי הזה, שזה עוד יותר מעצבן אותי שהדור הקודם שלנו לדוגמא אבא שלי מספר לי איך שכולם בדור שלו קראו לסרטן "המחלה הנוראית".. ברצינות? לא מצאתם משהו פחות מפחיד?!

בזמן שהייתי בארה"ב לפני כ-5 שנים היו לי כמה וכמה נפילות מתח בגוף מבחינת הנפש, אין מה לעשות, אצלי הנפש בטעות קיימת, כל כך הרבה נפילות היו לה שאני משער שהגיע הזמן שיגיע התיקון הכללי לנפש שלי. כשהייתי שם למדתי דבר או שניים על כאבים נפשיים ועל רוחניות, אמנם לא נהייתי "רוחניק" אבל בהחלט הייתה לי שם תקופה של מדיטציות ורוגע כללי בעזרת תרפיות כאלו ואחרות. אני חושב שלכל אדם יש כמה רגעים מאוד חשובים בחיים שהוא צריך להקשיב להם ואותה תקופה כזו בהחלט הכניסה לי סטירה מצלצלת.

יש את הרגע שהאדם מבין שהוא לבדו: רגע שהוא מבין שלא משנה כמה בני/בנות זוג יעברו בחדרי המיטות שלו וכמה הוא מרגיש שהוא אכל מכל טוב בעולם של סדום ועמורה, הוא מבין שהוא בסך הכל חוזר לבד לישון לבד, לאכול לבד והגרוע מכל לא להיות עם אף אחד שבאמת אכפת לו מהצרות שלך.

יש גם את הרגע שהאדם מבין שהוא לא לבדו ביקום, אולי מבחינת דת ואולי מבחינת רוחניות, כי אנחנו יכולים להתעלם מכל מיני דתיים שעוצרים אותנו ברחוב להניח תפילין ולהתעלם מכל מיני סיפורים מצחיקים על עב"מים אבל אי אפשר להכחיש שיש יותר מידי בכל העולמות האלו, יש יותר מידי עדויות לכך שיש חייזרים, החל מצילומים של אסטרונואוטים ועד לצילומי טלפון/מצלמה עם 7 זוויות שונות שאפילו גאון בפוטושופ לא יצליח לרמות. ומעבר לכל, גם לדתיים האלו שמבקשים מאיתנו להניח תפילין, הרי יש בהם שמחה נכון? יש בהם אמונה נכון? יש בהם יותר מידי נאורות בשביל לחשוב שהם פסיכיים, הכרתי פעם אדם דתי בתקופה שהייתי מאבטח באיזו ישיבה בדרום שאמר לי דבר יפה, "תאמין במה שאתה רוצה אבל לפחות תאמין במשהו, ולא בשביל לתלות בו תקוות שיציל אותך מצרות כאלו ואחרות אלא בשביל להרגיש שאתה לא תמיד חייב שליטה על הכל, מספיק שתחשוב על טוב ויהיה טוב, הרי אלוהים או היקום או מה שתקרא לזה מגיב לאנרגיות חיוביות, אומרים שאלוהים אומר כזה דבר: לאדם שכל היום בוכה כמה רע לו הוא מגיב בחזרה: "זה רע? עכשיו אני אראה לך מה זה רע!" וכשאדם כל היום כמה טוב לו הוא מחזיר לו "זה טוב? עכשיו אראה לך מה זה טוב!". חשבתי לעצמי שכנראה יש משהו בדבר הזה, יש משהו בעניין הזה שגורם לנו להישאר מאושרים וזה האושר עצמו, נכון שלא תמיד המצב הכלכלי מאיר עיניים ונכון שלא תמיד בני הזוג שלנו משרים אושר אבל אם באמת נאמין שעכשיו טוב – ימשיך טוב אז נמצא את עצמינו משדרים לאלוהים / ליקום או מה שתמצאו את הטוב שבנו.

בדקתי את זה קצת יותר לעומק, הרי יצאו כמה וכמה ספרים שמספרים לנו את אותם רעיונות של "תחשוב טוב – יהיה טוב" ואחרי שחפרתי על "הסוד" וכל מיני הרצאות של רבנים ושל אנשי רוח טובים מצאתי משהו שבאמת עניין אותי, ישנו ניסוי מדהים שעשו ביפן, התכנסו להם כמה נזירים ולקחו איתם כנראה אקווריום גדול של מים והתפללו למענו למשך כמה ימים רצופים, לא עשו שום דבר מבעד להתפלל לשלומם של המים (כן, נשמע אידיאוטי אבל תבינו תכף), לאחר כמה ימים הוציאו את המים משם (כמובן שגם את הנזירים במידה וחששתם להם) בדקו ומצאו שהDNA של המים השתנה לחלוטין בצורה יפיפיה, מה שאומר בסיכומו של ניסוי שתפילות ואנרגיות חיוביות הפכו את המים בצורתם הפשוטה ליפה יותר – תזכורת: יותר מ-70% מהגוף שלנו עשוי ממים... האם זה מתחיל לעלות לכם בראש? מבינים את הרעיון? באם אנחנו נתפלל או אפילו נקיף את עצמנו באנרגיות חיוביות מספיק זמן, לא כמה ימים אלא תקופה ארוכה ואמיתית כההליך של שנים אנחנו נהפוך את עצמנו למשהו מדהים יותר, משהו בריא יותר, משהו חסין! כמה וכמה סיפורים שמעתי על אנשים שניצחו לא רק סרטן אלא מחלות הרבה יותר קשות שלעולם לא חשבו אפילו על תרופה או אפילו על משך חיים ארוך יותר מכמה ימים ועדיין ניצחו וטענו שהכל בעזרת מחשבות טובות וחיוביות! אז האם הם עדיין פסיכיים כמו שחשבתי? יחסית פחות, לא יכול לטעון שכולם צדקו, אני בטוח הרי שכמה מהם בעצם פשוט עברו את קו הסיכון מתישהו מבלי לשים לב וניצלו אבל גם אז,

האם נס זו מילה נכונה? האם נס זו מילה גסה? הבנתי שזה הזמן למצוא תשובות. זה הזמן שלי להתחיל להבין מה בדיוק קורה לי בחיים ולבדוק האם בכלל יש לי סיכוי להבין משהו קצת מעבר לכל מיני אופטימיים שכרגע מולם אני אכול קנאה בלבד. מאיפה להם הכח להשיג אופטימיות, הרי לרגע לא חשבתי שבגיל 30 אני יבלה זמן מה בבית חולים, סביב המחלה הזו שכולם מזיזים את הראש קצת למטה עם אנחה מרחמת ברגע ששומעים על אדם שחולה בה. אני בהחלט רוצה לדעת מאיפה השיגו את זה, ואם כן, איפה קונים?

היום השני: ספרו לי משהו שלא ידעת!

למה אנשים לא יודעים להפסיק להאנח שהם שומעים על המחלה הזו, למה הם תמיד חושבים על הרע מכל, למה כשאני מספר את זה (לא יודע למה, לפעמים זה מרחמים עצמיים לא ברורים) הם רק מצטערים כאילו הם הביאו לי את זה אישית. אין מה להצטער, תעשו מה שחברים טובים שלי עושים – תביאו בירות ותשבו איתי על כמה פיסטוקים ובואו נשחק פוקר עד השעות הקטנות של הלילה בשביל להתעלם מבעיות שיש לנו בחיים ולהתרכז במה שטוב לנו. כל כך הרבה זמן תכנתי שאם חס וחלילה ויגידו לי דבר כזה אז לא אספר לאמא שלי או שאספר לה ברכות ובעדינות שכולי אופטימי ויהיה טוב, אבל לצערי וכנראה גם לצערה ביום בהיר אחד שהייתי אצלה לשתות קפה (שזה לא קורה הרבה גם ככה) התקשרה אליי איזו "שולמית" אחת..

שולמית: שלום, שמוליק? נעים מאוד, מדברת שולמית מהמחלקה האונקולוגית, אני רוצה לקבוע לך פגישה עם מנהל המחלקה..

אני: האונקולוגית? זה לא לחולי סרטן..!?

שולמית: אהה... לא אמרו לך?

אני:

*שולמית מנתקת את השיחה בבושה

(סיפור אמיתי לחלוטין)

אמא שלי עברה למבט מוזר של "תגיד לי שאתה לא הולך למות!" אז פשוט פרצתי בבכי והדבר היחיד שהיה לה לעשות זה להגיע לידי בספה ולשים עלי יד ולבכות איתי חזק יותר בתחרות לא נעימה למי כואבת יותר הידיעה הזו.

אני לא חושב שלא הייתי צריך לבכות, הרי אמנם החלטתי שאני צריך להיות עם מודעות עצמית של אופטימיות והתחבבות על עצמי בצורה נכונה אבל אדם עדיין צריך לפרוק, מי שלא יפרוק יתפוצץ בסופו של יום ברגעים הלא נכונים, וכן, זה קרה לי: ישבתי באחד מסניפי הדואר בראשון לציון והרופא התקשר אליי בדיוק לזימון לאונקולוג, לרגע נזכרתי "אהה, יש לי עדיין סרטן כנראה..." ושוב התחלתי לבכות, המאבטחת רק הסתכלה עליי ושאלה אותי אם אני צריך מים.. עם כל הכבוד מי המציא את המחווה האידיוטית הזו להביא מים לאלו שבוכים, כשאני רואה אדם בוכה אני קודם כל ניגש לתת יד, אין משהו מרגיע יותר מיד שעולה ויורדת על הגב שלכם בזמן שאתם בוכים, אתם מבינים כמה זה חשוב להתפרץ לפעמים ולמה זה דבר בריא ואף טבעי לגמרי לבכות.

רחמים עצמיים זה קטע מצחיק לדעתי, כי כשאנחנו רואים סרט כבד או סרטון דוקומנטרי על אנשים קשוי יום אנחנו ישירות מזילים דמעה ומצטערים בשמם ואף כואב לנו כמה שעות לאחר מכן אבל רחמים עצמיים זה מעיין להסתכל במראה ולספור את הבעיות, מעין "או קיי אז מה היה לנו פה, סרטן, חשבון מוגבל, אשך אחד עם ספירה נמוכה של זרע.. כן, הגיע הזמן לבכות על עצמי קצת" כשאני מגיש את זה ככה אתם לא יכולים להגיד שזה לא נשמע מפגר, הרי למה לנו לבכות על עצמנו, נשאיר את זה לסרט הדוקומנטרי שיתאר לאחרים – אני בטוח שהם יעשו זאת יותר טוב ומכל הלב.

אל תחכו שייקרה לכם משהו רע ויותר מזה אל תחפשו כמה רע לכם בשביל להיזכר בזה, אצלי – אחרי כל דבר רע שקורה לי בחיים אני נזכר במשהו טוב בשביל להחזיר לעצמי את האיזון, נסו את זה. החל מגרירת המכונת שלי כי חניתי לא נכון ועד לסרטן, ברגע שגררו לי את האוטו רק חשבתי "טוב, לפחות חבר שלי יכול לבא לקחת אותי כי הוא סיים לעבוד והוא גר קרוב.." וכשיקבלתי סרטן חשבתי "לפחות עדיין יש לי את המקצוע שלי שאני מאוד אוהב" אני לא מנסה לחפור לאנשים ולעשות כפייה רוחנית או דתית כי בתכלס, זה על הזין שלי, מי שלא רוצה לחיות בדרך שלי, לא חייב, כי אמנם אני מתפלל כל בוקר אבל בתכלס, למי אכפת אם גם אחרים יעשו זאת, אם לא תרצו להתפלל לטוב,

מה זה ישנה לי בחיים? תמיד יהיו רוצחים ותמיד יהיו אנסים ותמיד יהיו פושעים כאלו ואחרים, מה אני יכול באמת לעשות בשביל למנוע את זה? אני צריך "להעביר את זה הלאה..."? חוץ מסרט טוב זה לא באמת הגיוני, עם כל הטוב שיש בעולם אנחנו לא מצליחים להכניס יותר מידיעה אחת בתוכנית חדשות בת שעה וחצי אז איפה לעזאזל כל הטוב הזה שמספרים לי עליו?

טבע מוזר נוסף של אנשים זה לספר על ניתוח שעברו לאחרונה כאות הזדהות, באמת? זה מה שאתם חושבים שינחם אותי? אם עברתם משהו קשה בעצמכם? זה בקטע של "ואה גם אתם סובלים? אז עכשיו אני מרגיש יותר טוב.." נו באמת, יש לי מספיק צרות משלי שאני גם ככה מנסה להסתיר אז לספר לי כמה רע לכם לא באמת יעשה לי טוב או לא באמת יתקן את הבעיה שלי. כמה וכמה ארוחות, חגים ואירועים משפחתיים קרובים, אתם לא מבינים כמה אני לא רוצה ללכת, לא בגלל שאני לא רוצה לחגוג או לשמוח בחלקם, אלא בגלל שאני מכיר משפחות ישראליות, הדבר הראשון שעולה להם לראש זה "שמעתם מה קרה לשמוליק? קיבל סרטן" ומה ש"מצחיק" אותי זה שאני יודע את זה כבר מבני דודים קרובים שמספרים לי שמתקשרים אליהם כל כמה ימים בשביל לספר להם את זה בקטע של "אני ידעתי קודם" כאילו מדובר על מודח מ"האח הגדול". אחרי ארוחה אחת שהייתה בימים האחרונים אמרתי "הכל טוב" ואחת מהמשפחה המשיכה וחפרה "אתה בטח סובל נורא" וענית לה "ממש לא, הכל לטובה" והיא המשיכה "כן אבל אתה צריך לקחת דברים בפרופורציה". יקירתי, מה שלא אמרתי לך שבאמת התכוונתי להגיד שאם תקחי דברים בפרופורציה לא היית עושה בוטוקוס בגיל 50 ולא היית מבקשת מהילד שלך שיעבור דירה רק בגלל שאת רוצה להכניס כמה גברים חדשים למיטה בעוד שאין לו שקל על התחת ולא היית באה להגיד לי בארוחה חגיגית שאני סובל, פרופורציה זה לא שיק וזה לא איפור חדש – זה עניין של טיפת התייחסות למצב הנוכחי. ואהה כן, ותחליפי כבר תמונת פרופיל בפייסבוק את כבר מזמן לא בגזרה הזו!

יום השלישי, לא להתפרק!

בבוקר כשהנחתי תפילין זכרתי את מה שאמרתי לעצמי ביום הקודם ובאמת אמרתי רגע אחרי שסיימתי להתפלל "אני לא מבקש כלום, רק מבקש שאם כבר אתה בסביבה תדע לך שאני מאוד אוהב את החיים שלי ואני מאוד אוהב את מה שיש לי, לא משנה מה תחליט לעשות איתי, אפילו אם לדעתך אני צריך לעבור שבעה מדורי גיהנום – לפחות תוציא אותי מזה בריא!" אין מה לעשות, דיברו איתי יותר מידי על כימותרפיה והקרנות ודברים נוספים שגרמו לי לשקשק מפחד ולא בגלל שאני מפחד מהסרטן כמו שאני מפחד מהתוצאות, בחור כמוני שרגיל כל החיים שלו להתמרר על שטויות פתאום נראה לי מדהים אם רק אהיה בריא, כמה פעמים שמעתם את אמא שלכם אומרת לכם "העיקר הבריאות" איזה משפט מציק! אבל אולי בגלל שאני בן 30 או כנראה בגלל מה שקרה לי, המשפט הזה הוא הדבר הכי נכון שקרה לי בחיים. עזבו אותי מכסף, גם את תשימו אותי ברחוב (אשמח עם לפטופ) אוכל להסתדר ולישון בכל מקום שאפשר, הרי מי לא ראה את התוכנית "אבודים" וקינא קצת?

להתפלל לאלוהים לא אמור להיות פיתרון, ואני לא כל כך הבנתי את זה עדיין. לא ממש הבנתי עדיין מה אני עושה בזה שאני מתפלל, האם הוא שומע או שמא אני עומד על קו המתנה שנאמר בו "אנו מצטערים אך כל העמדות תפוסות, מספרך בתור הוא 52,321,002" הרי יש מספיק מתלוננים ויש מספיק בוכים על החיים שלהם, יותר מזה – אני כל כך יודע שיש מספיק אנשים שבאמת עם מצב גרוע משלי, אז למה לי להתבכיין בכלל?! אז יש לי מחלה, יש אנשים שיש להם גם את המחלה הנוראית הזו, בשלב הרבה יותר גרוע ואין להם אפילו בית לגור בו, האם זה אומר שהם צריכים לחשוב חיובי ולאהוב את החיים? נכון שקשה לאהוב את החיים שלנו כאשר אנחנו חיים במדינה שצורכת יותר ממה שיש, אבל אנחנו עדיין ישראלים, ואנחנו עדיין אנשי החאפלות, ועדיין אוהבים לצעוק על אלו שאחרינו בתור לבנק אבל דקה אחרי זה נבקש מהם סיגריה או עיתון כי משעמם מידי בתור. אני לא מתכוון לחפש מסכנים אבל אני בהחלט רוצה להבין, מה אני יכול לעשות אולי שלא עשיתי עד היום עבור אותם אנשים שעד היום חוץ מלצקצק לא עשיתי כלום? אותם אלו שאנחנו רואים קטועי יד ורגליים ברחוב עם כוס שמבקשת שקלים בעוד שכל מה שזרקו להם אלו כמה אגורות שפשוט תפסו מקום בארנק. החלטתי, אני הולך למצוא בזמן שאני עובר את הימים האלו משהו, כל דבר שאני אוכל לעשות עבור אותם אנשים שלא מקבלים את מה שמגיע להם, זה יכול להיות תרופה וזה יכול להיות כוס מים, השאלה מה אני צריך לעשות?

אני לא יודע לקבל דחייה ואם ההוא שלמעלה לא עונה לי זה דיי אותו הדבר, אני מרגיש דחוי ולא בגלל המחלה אלא בגלל אי הידיעה עם המחלה, מה אמור לקרות לי אה? יש מישהו שיכול לענות לי בכנות ולהגיד לי "או קיי, אתה עומד לגדל משפחה גדולה עם אישה יפה ושני כלבים מרוטי שיער לקיץ..." אני מאמין שלא, אבל אני חייב לדעת משהו בשביל שאני לא אתחרפן, משהו שאני לא אאבד את המשמעות של הבריאות שלי, כל מה שידעתי מסתכם בכמה משפטים של רופאים עם מלוא התעודות וללא התרגשות, אחיות במלוא המרץ אבל ללא דעות ועם "חברים לתא" שמחכים לאותם רגעי קודש כמוני רק בשביל לדעת שהם לא עומדים למות. אני לא רוצה לדעת את העתיד, אני בסך הכל רוצה לדעת שיש לי אחד כזה.

היום הרביעי, עוד בדיקות? ברצינות?

לא הבנתם מספיק שאין לי מה לתת לכם חוץ משוב דם ושוב זרע? זה קצת מציק לקום ב7 בבוקר ולצאת אחרי שלא אכלתי כלום 24 שעות בשביל לתת כמויות מסחריות של דם, נכון שהם בסך הכל רוצים לדעת מה יש לי ואיך ולמה, אבל חברים, לא נראה לי שנשאר לי כל כך הרבה דם בגוף אחרי כל החורים שעשיתם לי בבית החולים. בדיקות הדם עוד איך שהוא עוברים לי בקלות אבל התרומות זרע קצת מקשות עליי להיזכר למה בכלל אני אוהב סקס, קוראים לי למקום הומה אנשים, נותנים לי כוס ריקה עם שקית ניילון לבנה מנייר ושולחים אותי לחדר שנראה כמו שירותים של התחנה המרכזית ומבקשים ממני לתת דגימת זרע על מנת שנוכל להקפיא ולהשאיר ולהפשיר כשארצה להביא ילדים עם האישה שאיתי בעתיד, כי אחרי מה שעברתי יכול מאוד להיות שלא יהיה כל כך הרבה מה לתת לאישה שתיהיה איתי.

אם כבר להיכנס לחדר זוועתי ולתת דגימת זרע, לא תתנו לי כמה דקות של שקט? ברגע שאתם נכנסים יש בחוץ תור ששוב מזכיר לי באותה הקונוטציה את התחנה המרכזית בתל אביב (עם כל הכבוד שנשאר לי קצת על התחנה האהובה הזו), אנשים מצלצים בפעמון מציק כמו של בתי המלון הישנים בכל כמה שניות להזכיר שהם בחוץ, תאמינו לי – אני לא מצליח להוציא מהראש שלי את התמונה שאתם מחכים לי בחוץ! אל תצלצלו! אני צריך איכשהו להגיע לסיפוק מיני מהמקום הזה בעוד שיש לי כאן חוברות מלוכלכות (תרתי משמע) ורק דימיון צר מאוד.

קראתי היום בדיוק משפט שמאוד הפחיד והרגיע אותי בו זמנית, דיברו על אלו שמאמינים בדת ועל אלו שלא מאמינים כל כך (בלשון המעטה) ואחד מאנשי הדת אמר "מי שמאמין לא מפחד..." זה שלא מאמין אמר "לא, ההפך הוא הנכון: מי שמפחד – מאמין" וזה בהחלט עצר לי את הנשימה לכמה שניות קלות, כי האם גם אני התחלתי להאמין בקדוש מכולם רק בגלל שעברו עליי כמה דברים לא קלים? האם אני הופך להיות חסיד אומות העולם על מנת שלא אקבל מכות מה"אבא" הגדול והמפחיד?

אין ספק שזו שאלה שלטעמי מעלה הרבה שאלות נוספות לכל אחד מאיתנו, אבל רק אנחנו צריכים לדעת את התשובה ברגע שנעבור תקופות קשות, האם כאשר אתם / אני נצא מהתקופה הקשה – האם עדיין אני תפילין כל בוקר? האם אני אפספס יום פה ושם או חלילה אפסיק לחלוטין? אני חייב להגיד שמאז שהתחלתי להניח תפילין הבנתי משהו, שזה לא באמת לוקח לי זמן מהיום בצורה כזו מזויעה ואם זה כבר עושה משהו בכמה ימים האלו שהתחלתי זה רק להתחיל את הבוקר על הצד הטוב ביותר, בדיוק כמו אלו שקמים בבוקר ועושים יוגה או כל סוג אחר של מדיטציה. הם ואני באותו מצב בדיוק, כל אחד והאמונה שלו, המשפט הזה "איש איש באמונתו יחייה" לא הגיע סתם לתודעת כולם – המשפט הזה פשוט מאוד מראה לנו שכל אחד יש לו אמונות כמה מוזרות שלא יהיו וכמה קיצוניות שלא יהיו – העניין הוא לדעת באמת לעשות את מה שאנחנו מאמינים בו בצורה נכונה ומושלמת, מעיין דרך משלנו לקום בבוקר, ללכת לישון ולעבור את השבת. חלק (גדול) מאיתנו עובר את השבת בקריאת תהילים ולשחק עם הילדים בחצר וחלקינו פשוט מכורים לטלוויזיה, אבל זה שרואה טלוויזיה כל השבת, האם מגיע לו עונש? האם הוא פחות "טוב" מהאדם שקורא תהילים.

אני לא מצפה שייתנו לי תשובות בזמן הזה ואני לא באמת מצפה לענות עליהם כל כך מהר אבל אני חייב להגיד שזה מאיר עיניים, לקחת על עצמי את התהליך הזה של הבנת הצד הקיצוני ביותר של ישראל ולהגשים אותו בצורה הנוחה לי ביותר ולהפוך את זה לחלק מחיי? אפשרי מאוד, אני מתחיל לאהוב את זה וזה מתחיל להפחיד אותי יותר ויותר, אני עלול להפסיד הרבה יותר ממה שחשבתי. אני עלול להגיע לרגע הזה שייקח אותי למקומות שלא הכרתי לפני זה. כל מיני מקומות שאולי בעתיד אמצא את עצמי בבית כנסת בכל יום שישי ואתחיל לשמור כשרות והמתנה של בשר וחלב וכל מיני דברים שידעתי רק שהייתי קטן יותר עם חבריי הדתיים בשכונות בת ים. מה יש לי שאני ככה חושב על זה, אני מתאר לעצמי שאתם קוראים את זה ומבינים שאני כרגע נכנס לפיתולים שלא הכרתי בחיי ואני חושב שאני נתפס בתוך הרשת הקוצנית שהתמלאה לי בתיל כואב ומסריח, לא די בכך שזה

כואב להיתפס ברשת הזו – זה גם מסריח בכך שזה משהו שאני לא מכיר, יכול מאוד להיות שזה לא הריח המסריח אלא פשוט ריח לא מוכר, לא בקטע רע – בקטע מפחיד.

היום החמישי, הטרמפיסט לרגע

אני אחד כזה שנסוע הרבה ממקום למקום, גם בגלל הפגישות הרבות שיש לי מטעם העסק שלי וגם בזכות החברים שגרים רחוק ממני ואני מרבה לבקר את כולם כמה שאפשר. בזמן הנסיעות האלו שלי יצא לי לא פעם לראות בצידי הכבישים איזה **טרמפיסט או שניים המצביעים עם האגודל בצורת "קח אותי בחייאת אני תקוע פה שעות..."** ואני כמו כל יהודי טוב – מתעלם מעומקי נשמתו, ואני יודע שזה נשמע ציני אבל אין שום סיכוי שאני מעלה אדם שאני לא מכיר למכונת שלי בעוד שאני לא יודע אם הוא ישראלי מסכן שנתקע בלי דלק או מחבל שנתקע בלי קורבן ואני לא כל כך מתלהב לבדוק מה נכון מהם. שמענו מספיק סיפורים של אנשים טובים שעזרו לאנשים לא כל כך טובים באמצע הדרך ונגמר בתור מודעה של 15 על 15 ס"מ בעמודים האחרונים בעיתון.

אבל פעם אחת בחיי לאור כל מה שאני עובר רציתי לבדוק שני דברים, אחד – אם אלוהים ירצה להרוג אותי הוא מצא דרך ממש מקורית או, דבר שני – לתת לי מישהו שיהיה לי נושא מעניין לדבר איתו בהקשר למה שאני עובר בימים אלו. אז בצומת אחת לפני שעליתי לכביש המהיר מתל אביב חזרה לכיוון ראשון לציון, לכיוון הבית, ראיתי חרדי שעומד בצומת עם אותה אצבע ה"קח אותי בחייאת" והחלטתי לקחת אותו וכבר בראש שלי תכננתי שלאן שיגיד – אני אסע בשמחה למען המטרה. למזלי (ולמזל טנק הדלק) ביקש לנסוע לכיוון ראשון לציון, שנינו שמחנו שיצא לנו טוב וכשנכנס לאוטו שמתי לב שהוא דיי ילדון וכששאלתי לגיל שלו ענה "18 וחצי", לא רק שענה לי כמו ילד כי הרי רק ילדים מוסיפים את החצי המוזר הזה שלא עניין אף אחד בשאלת "בן כמה אתה" אלא גם שהבנתי שהוא עדיין לומד בישיבה (שלשם בעצם בסופו של דבר הסעתי אותו) ויש לו עוד כמה שנים להבין דבר או שניים על יהדות. אבל למרות הכל הייתי חייב לספר לו קצת על עניין התפילין ועל עניין הסרטן ועל בכלל עניין השלושים שלי, הפליא אותו מאוד שאני חולה וציער אותו כנראה באותה מידה אבל לא הפליא אותו שאני מתפלל לשלומי בעזרת תפילין, אמר לי "זה דבר ידוע שחילונים אוהבים לצחוק על דרכי הדת אבל כשמדובר בעזרה רצים מייד לבקש עזרה מאבא שבשמיים". אני חושב שהגרסה הישנה שלי הייתה בועטת בו מהרכב וצועק לו שאם אלוהים כל כך אוהב אותו אז שאלוהים ייקח אותו למקומו, אבל בגלל / בזכות מה שעברתי – זה ממש נראה הגיוני מה שאמר, הרי למי היה אכפת מכל אותם "צדיק, בוא 5 דקות תניח תפילין" במרכזי הרחובות בזמנים טובים וישנים, גם כשהיה לי רע מבחינה כלכלית אף פעם לא רצתי לבכות לאלוהים אבל עכשיו, דווקא כשקשה פיזית – אנחנו תמיד רצים לכוח עליון, לאמונה במיוחד אחרי שכל השאר מאכזבים אותנו.

אז כמובן שהתנצלתי בפניו והסברתי לו שהוא דיי צודק אבל עדיין, יכול מאוד להיות שלא אפסיק להניח תפילין לאחר 30 היום שלי, יכול מאוד להיות שאמשיך ואולי אפילו אתחזק ואעבה קצת את דרכי הדת שלי, אולי אלך לבית הכנסת בשבת לפני כניסת השבת, אולי אשמור חלק גדול מהשבת, אולי אפילו אשמור נידה עם האישה לעתיד שלי אבל כרגע, אני לא ממש רואה את זה קורה כי אני מכיר את סדר היום שלי – וכמה שזה נשמע מגעיל אני לא מכיר את עצמי בתור אחד שיעצור את הכל בשביל הבריאות. יש סיכוי טוב מאוד שאם אלוהים היה עכשיו נוחת בעצמו ואומר לי "אם תחזור בתשובה מלאה – ארפא אותך לגמרי ואם לא – אהרוג אותך במיידית" הייתי עונה לו "תעשה מה שאתה צריך, אני לא יכול לעשות יותר ממה שאני כבר עושה לצערי מבלי לשקר על התחייבות שווא" אז נכון, אולי הייתי מת ולא ממש כותב את כל זה אבל יש סיכוי טוב מאוד שהיה מבין אותי ונותן לי לחיות את החיים הטובים והנכונים שלי, אני מעולם לא רצחתי, גנבתי או נאפתי, הכל תמיד היה לטובת אחרים ואם זה לטובתי זה בטח מסתכם בחיים שקטים ולא למען רמאות כזו או אחרת, אז אני צריך לחזור בתשובה מלאה רק בשביל, שאולי, בעוד כמה שנים כשאמות – אגיע למקום הזה שאף אחד לא באמת מכיר באמת שנקרא "גן עדן" לא יודע, נשמע לי דיי תמוה וחסר תקווה.

כשדיברתי על זה עם אבא שלי לפני כמעט עשור הייתה לו תיאורה שתקועה לי בראש עד היום, לדעתו – פעם יכול מאוד להיות שלא ידעו איך לאיים על הרשעים הגדולים והמפחידים, משטרה הייתה רק נמצאת בתור איזה שריף מסכן שלא יכל לעצור את האנסים והמפחידים ויום אחד מישהו החליט לאיים שיש מישהו גדול יותר, מפחיד יותר ומאיים הרבה יותר איפה שהוא למעלה בשמיים – מישהו שיכול לעשות כל כך רע שרק בעולם הבא נדע כמה רע יוכל לעשות לרשעים, כל כך גדול

ומפחיד שאפילו יודע בדיוק מה אתה עושה כל הזמן ובכל מקום. הוא חושב שככה היה אפשרי יותר להרתיע אנשים רעים מלעשות דברים רעים בחייהם הכרימינליים. נשמע קצת מופרך אני יודע אבל אתם לא יכולים להגיד שזה לא נשמע מעניין קצת, הרי זה בהחלט נשמע כמו משהו שיכל לקרות. לא יודע אם להאמין לאבא או לטרמפיסט הדתי אבל בהחלט ידעתי שזה עניין אותי לחקור עוד קצת.

הטרמפיסט טו דה רסקיו!

אחרי שדיברנו כרבע שעה רק על הדת ועל הפחד ובלה בלה בלה, אמר לי שיש לו רעיון גדול בפניי, אמר לי – לך תיפגש עם רב, ולא סתם רב – אלא הרב אמנון יצחק, רב כזה שמרצה בכל מקום, מדובר בכל עם ואפילו עוזר לכל מי שיכול כי הוא לא מעוניין בכסף אלא מעוניין בעזרה לזולת בלבד, עניין העזרה קנה אותי ואני החלטתי שביום ראשון הדבר הראשון שאעשה זה לנסוע אליו לבית הכנסת שבו הוא נמצא רוב היום (מלמד / מתפלל) ואספר לו את הסיפור, אני לא יודע מה ייצא מזה – אבל משהו יהיה חייב לרענן לי את הראש – הרי הוא לא מהכופים הוא מה"אורי גלר" של העם הדתי, בשביל זה, בשביל הסקרנות, בזכות האמונה שגדלה אצלי בשקט – אני רוצה לדעת יותר ואשמח לעצה במיוחד מאדם שכזה.

אז ביררתי קצת יותר לעומק, הבחור הנכבד הזה בשם אמנון יצחק ידוע בתור רב גדול אבל הבנתי שיש משהו אחד שהוא לא אוהב וזה המיזוג בין הנשים לגברים, עם כל הכבוד שיש לי לרבנים אני לא באמת חושב שאני יכול להתעלם מנשים או יותר גרוע לשכוח מהן. אני לא סוטה אבל בהחלט לא מתחסד גדול. הבנתי שאם אלך אליו ככה לישיבה קטנה – אני אמצא את עצמי נבעט החוצה ממדרגות בית הכנסת (בהנחה שיש כאלו שם) ועוד מקולל בצעקות של "כופר", אולי לרוץ ישירות לחבריו הקרובים של אלוהים לא באמת יכולים לעזור לי עם כל הכבוד אבל בהחלט אמצא לעצמי מישהו שיסדיר לי את הדברים שיש לי בראש. התקשרתי לחבר קרוב שאחיו הוא רב גדול בעיר שלו, התקשרתי אליו ואף נסעתי אליו. כשהגעתי אליו הסברתי לו וסיפרתי לו את כל הסיפור, **הרבה יצא מהשיחה הזו, דברים שיתבהרו לי לאט לאט רק לאחר כמה ימים...**

היום השישי – כאבים במקומות מוזרים

קשה שלא לשים לב שככל שאני נכנס לאמונה הזו בצורה חזקה יותר, קורים דברים נוספים. החל מכאבים מוזרים מתחת לפיטמה שלי שכולנו יודעים מה זה יכול להגיד במיוחד כש"הרגע" אני מתמודד עם גידול במקום אחר. האמת שאני כותב את המילים האלו ומזיל דמעות קלות אחת אחרי השניה כי עם כל האופטימיות, כל התפילות שלי ואפילו של אנשים אחרים שמזכירים לי שהשם שלי בתפילות שלהם – יש לי כאבים, וכאבים זה מעולם לא דבר טוב ובטח שלא דבר משמח ויותר מזה, אני ממש בניתי על זה שהניתוח הבא שיש לי עוד כמה ימים / שבועות יעצור את כל הבעיות שלי בגוף.

אז כמובן שאני שמח לפעמים כי הרופא מספר לי שהתוצאות בדם ירדו למידות טובות יותר וזה מה שאמור להגיד לי שהסרטן יוצא לו לאיטו, אבל אף אחד ממכם לא יכול להגיד לי שהוא לא חושב שזו בעיה להרגיש גוש מתחת לפיטמה – אחרי הכל אני איש של אינטרנט ומצאתי שם שלמרות כל הפרסומים והשיתופים בארץ ובעולם – ישנם יותר מידי גברים עם סרטן השד, נשמע קצת מצחיק ואירוני אבל בהחלט לא מעודד.

אני לא עצרתי, היום אפילו הנחתי תפילין והוספתי תפילה אחת ארוכה יותר בשביל לתת מעצמי ולתת לעצמי. אני כן יכול להגיד שזה עשה לי טוב, עשה לי טוב להתחיל את היום שלי בפתיחות מול אלוהים ויותר מזה – בדיבורי תפילות שהן תמיד אבל תמיד אנרגיות חיוביות, גם אתם – אלו שעושים יוגה ומדיטציה בבוקר מזכירים לעצמכם שהייתם רוצים שיהיה לכם רק טוב, אז אני עושה קצת מעבר ל"לבקש" אני ממש מתפלל לשם כך, אני באמת רוצה שיהיה לי פשוט בריאות, הפרנסה פתאום לא כזו מדאיגה אותי, לא באמת משנה לי אם יהיה לי כסף לשכירות החודש – נדוש ככל שזה ישמע אבל אני באמת רק רוצה לחיות ולמות בסביבה טבעית, למרות שלאחרונה בעולם מוות ממחלה נוראית כזו כבר נראית כסיבה טבעית לכל דבר, לא אוהב לקבל את זה אבל בהחלט חייב להגיד שהסרטן עדיין לא נוצח, עדיין לא מרגיש שאני יכול ללכת ולעשות מחר סקיי-דייבינג כי ניצחתי את זה, אני אמנם בדרך הטובה ויותר מזה – אני בדרך לניתוח בזמן הקרוב שאמור "לנקות" את כל הגוף שלי מבלוטות שלכאורה מן הסתם לא רצויות, במיוחד שאמרו לי לאחרונה שמצאו בלוטה אחת גדולה מידי שנמצאת קרוב לחזה, מקווה מאוד שמה שכואב לי שם כרגע – באמת נובע מזה ולא מאיזו בעיה חדשה שרוצה להטריד אותי.

אנשים באים והולכים בבית שלי ומברכים ומתפללים, מה אני באמת צריך את זה? האם זה באמת מה שיעביר לי את המחלה הזוועתית הזו? הרי אמנם אני לא מרגיש כרגע כל מיני בעיות בגוף ואני לא עובר טיפולי כימותרפיה או בכלל טיפולים כואבים כאלו ואחרים אבל בהחלט מציק לי שיש לי משהו שלא יוצא לי מהגוף, אני רואה הרבה אנשים לאחרונה, פתאום אתה מרגיש שיש לך משפחה הרבה יותר גדולה ממה שזכרת, בימים הרגילים שלי ללא המחלה הייתי רואה את המשפחה שלי דיי אחת לאף פעם, מקסימום איזו בת מצווה של בת של בת דודה שלי או איזה אזכרה של בן משפחה שנפטר, אני עכשיו מרגיש את כל השיחות ואת כל הצלצולים שמראים לי שיש לי יותר מזה ואף דואגים לי, כבר הייתי בכמה "כוס קפה" ובכל אחד מהם ראיתי את המבט של המשפחה שלי בצורה כזו שהם דואגים ומרחמים, אמנם אני מבין את הצד המרחם אבל קצת כואב לי להרגיש שמרחמים עלי, כואב להרגיש שמסתכלים עליך ומבינים שאתה פשוט לא בריא. לא אוהב את המבטים האלו ובטח שלא אוהב את ההרגשה לשבת בחדר עם עוד כמה וכמה אנשים ולהרגיש שכל המבטים והשיחות דיי תקועים עליי, אף פעם לא הייתי חייט "צומי" (תשומת לב) ואין לי צורך בזה עכשיו או לעולם, תשאירו אותי במקום שלי עם הנפש התשושה שלי ואני כבר אדאג להעיר אותה בצורה הטובה ביותר, לא ממש רוצה שכבר תספידו אותי ולא רוצה שתחשבו שאני מתכוון לוותר. מה שנקרא "לא צריך שתדליקו לי נר..."

החיים מתקדמים

שמתי לב שאני ממש אידיוט אם אני חושב שהכל נעצר ופשוט מחכה לעניין הזה שלי לעבור ולצאת מהראש והנפש כזה מהר. אי אפשר להתעלם מכך שיש בינתיים חיים שלמים בחוץ, מלחמות האוהלים שהיו בארץ (שלא הלכו לשום מקום לדעתי) והבחירות (שהולכות למקומות גרועים יותר ממה שהלכו עם הקוטג') וכמובן מחירים של כל דבר עולים ומשכורות של כל אחד יורדות, שלא תבינו אותי לא נכון, זה לא מגיע ממרמור, זה מגיע ממקום מאוד ריאלי של אחד שאמנם עובד מהבית ועושה את העבודה שלו בצורה אחרת לגמרי מרוב האנשים אבל עדיין לא יכול להתעלם איך עסקים טובים, חזקים ושעובדים בארץ מבקשים ממני הנחה, חשבתי לרגע שזה פשוט העניין הישראלי הזה לבקש הנחה אוטומטית אפילו אם מדובר בחינם אבל כאשר אחד הלקוחות החדשים שלי שהגיע אליי היה מספיק פתוח (משום מה) לפתוח את תלוש השכר שלו בתור עובד שכיר הייתי בהלם לעומת מה שאני יודע שהוא עושה, למה בעצם משלמים לנו כל כך קצת לעומת הדברים שאנחנו עושים? כבר חשבתי פעם בעבר שזה בגלל שהגיעו המון עובדים זרים מה שהופך את השוק של כמעט כל דבר לזול יותר, היום אם לא תרצו לנקות שולחנות בבתי קפה בסכום מזערי תמיד יבוא איזה צ'ינג צ'ונג לעשות עבודה של קינג קונג ויעיף אתכם לאשפתות

אז יכול להיות שזה נכון אבל עדיין יכול להיות שזה פשוט בגלל שאנחנו עצלנים, אנחנו לא אוהבים לעשות עבודות קשות אחרת כולנו היינו עובדים בזבל ושם השמועה עברה מהר שמדובר בהמון כסף, אז למה לא כולנו שם? כי כולנו רוצים עבודה טובה שמדברת פחות או יותר על השעות 9 עד 5 מקסימום ושזה יהיה במשרד ושזה יהיה עם מזגן מוכן לחימום וקירור ושזה יהיה עם מטבח מלא בכל טוב ואם אפשר אז גם לסבסד לנו את הביטוח חיים, ביטוח משכנתא, ביטוח מנהלים וביטוח שקר כלשהו נוסף בשביל שנרגיש שאנחנו מחזירים למערכת בצורה אנאלית כואבת יותר ממה שכואב לנו בסוף החודש. אני חושב שמי שיש לו מקצוע צריך לקום ולהעז בשביל לדעת שאפשר לעשות כסף גם מחלומות ולא רק מסייטים. רק אומר...

היום השביעי, אלוהים עדיין מסתכל.. בלי טעויות!

הייתי מאוד רוצה להיות אחד כזה שלא אכפת לו מה שכולם אומרים מסביב ולא אכפת לו מקצת כאב אבל בתור אחד שפעם לא היה משחק כדורגל עם החברים בשביל לא להיפצע קצת אירוני לדעת שלי יש את הסרטן ולהם יש פקט סיגריות בשבוע וילד בבית ספר שחוזר חלילה על הרעיון. מי יכול להגיד לו שאנחנו טועים? מי יכול להגיד לילד שלו בביטחון מלא שזה מסוכן להיפצע או לעשן יותר מידי או אפילו לעשות שטויות אקסטרימים וכאלה. אני הייתי חי בבוועה רוב חיי ללא שום דבר אקסטרימי במיוחד על מנת לא להגיע למצב של "כמעט מוות", האם זה שינה משהו שהיום אני אחרי ניתוח להוסרת גידול ועוד אחד בעוד כמה ימים? זה אידיטי לחשוב שאנחנו מוגנים ממה שאנחנו ממשוהו איפה שהוא, יכול מאוד להיות שלאנשים כמוני זה קורה דווקא כדי להראות לנו כמה החיים שלנו קצרים וצריך לנסות הכל לפחות פעם אחת, אז אולי לא חייב לנסות קפיצה מגשרים ללא כבל אבל בהחלט אפשרי לעשות דברים שרק חלמתם ולא העזתם. אני ראיתי כל כך הרבה סרטים בנוסח של "הסוד" וזה תמיד הביא אותי לאותו מצב של אופטימיות יתרה ואהבת החיים אבל אם אנחנו לא מוגנים משום דבר אז אנחנו גם לא חסינים לכל דבר, יש משפט ידוע שאומר "אתה מתכנן תוכניות ואלוהים צוחק" אצלי זה תמיד היה מוזר לקבל את זה, הרי אני מבין שזה בקטע ציני אירוני אבל למה לעשות את זה בקטע של זלזול? למה זה חייב להיראות כאילו אלוהים צוחק שאנחנו מתכננים משהו, ואם תכננתי לחזור בתשובה? הוא עדיין יצחק עליי? ואם כן, למה אתה מבזבז לי את הזמן? **תהרוג אותי וזהו – מה אתה משחק אותה יושב שם עם ג'ויסטיק ששולט עליי ונותן לי סתם לברוח מכאבים ולרוץ לתפילות אם גם ככה יש לך תוכניות אחרות לגבי.**

יש לי בעיה מאוד רצינית בנושא הזה, יצא לי לדבר עם רב או שניים מאז כל הסיפור הזה ואני רואה איך כל אחד מהם מסתכל על זה ומבחינתי וכנראה שגם מבחינתו זה יוצא סיפורים של WIN-WIN, אי אפשר להפסיד לדת. שימו לב, ישנו סיפור שאומר שיש בחור בן 50 בערך שלא יודע כמעט קרוא וכתוב אבל החליט ללמוד תורה, ולמרות שהיה מתאגרף כל חייו וכל מה שידע לעשות זה לקבל ולתת מכות החליט לקחת את זה בצורה רצינית, אחרי שיעור אחד שלם של תורה הוא נפטר, דום לב או משהו כזה, הרב אמר בטענה על זה שזה מה שהוא היה צריך לעשות בחיים שלו, להגיע עד לרגע שיבין שיש דת – ללמוד פרק אחד ובזה נגמר תפקידו שלו בחיים.. לא יכלו להגיד לו את זה? הוא יכול ללמוד את זה גם בגיל 70, לא חבל? אולי הוא היה מלמד עוד עשרה? הרי מדובר על חזרה בתשובה שזה עניין חשוב אז למה לקחת את האדם שהרגע נכנס לזה בצורה אמיתית? אני מחכים לדעתי בכל יום שעובר וראיתי באחד הפסוקים בתפילות שלי בבוקר עם התפילין בתפילה שנקראת "תפילת שמונה עשרה" (עוד לא בטוח למה כל כך..) ובתפילה הזו יש משפט שאומר "רפא אותי בגוף ונשמה על מנת להמשיך לקיים את תורתך הקדושה..." זה לדעתי קצת סותר את כל מיני דברי הרבנים שאומרים על אלו שנפטרו בטרם עת בעקבות "סיום הלימודים", מצטער, תצטרכו קצת יותר מזה בשביל לשכנע אותי שאתם צודקים.

סיפור נוסף יש על אדם דתי מאוד וצדיק מהגדולים בעיר שלו ולאחר כמה שנים טובות וחזקות של תפילות ותרומות לאדם החילוני והדתי כאחד – נפטר בשולחן הסעודה, שוב גם הוא בדום לב ולא ראה אור יותר, אבל האדם הזה חזר וחזק בתשובה, הוא עשה את כל מה שאפשר לעשות עבור האדם הרגיל בישראל ועדיין קיבל עונש מוות? והוא היה בריא כמו סוס אז למה לירות בו כאילו היה סוס פצוע?

אני לא מפחד למות, אני מפחד שאני לא יודע לאן אני הולך לאחר מכן, לא יודע מה מחכה לי שם. האם זה כמו בסרטים שמחכה לי שם איזו פייה שתסביר לי איפה אני אגור בזמן הקרוב ו"תראה, הנה סבתא שלך ז"ל בדיוק כמוך" לא ממש מצפה לזה במיוחד שזה נשמע טוב מידי לעומת מה שאומרים לי הדתיים, לא מספיק להיות טוב הוא טוענים, צריך להיות חוזר בתשובה מלאה על מנת לקבל מקום בגן עדן, אבל למה לי גיהנום מלכתחילה? הרי לא גנבתי בחיים, לא רצחתי, לא פשעתי, לא נאפתי ואפילו לא שיקרתי כמעט בחיי אז למה לי צפוי גיהנום כבר ממחשבה ראשונה. אני עוד עומד לפתור את התשובה הזו בדרך כזו או אחרת ואני אעדכן אתכם בפרקים הבאים של היומן המוזר הזה שהספר הזה הפך להיות.

יום 8, רגעים של שקט צורחים מתוכי!

אני לא יודע אם יכולתי לנסח את זה טוב יותר ממה שכתבתי בכותרת, כל השקט, כל הרוע הזו מתחיל לעצבן אותי, אולי אלו אפילו אותן הסיבות שלא אהבתי מעולם לחיות בכפר, ולא בגלל שיש לי קוצים בתחת או משהו כזה – פשוט לא מסוגל לשבת וליהנות משקט שלא קיים, לא יכול לשבת וליהנות ממה שרק מדברים עליו שטוב בו אבל לא באמת מצליחים ליהנות ממנו עד הסוף. מה זה לשבת ולא לעשות כלום כל כך הרבה זמן בידיעה שיש כל כך הרבה דברים שלא עשיתי עדיין, לא הופעתי עדיין עם השירים שאני כתבתי, מי יודע אולי זה יהיה התרפיה של מישהו אחר? עדיין לא סיימתי לטייל, אני עדיין מאוד רוצה לטייל קצת עם איזה תרמיל מעופש והאץ' (כלב הפלא שלי) לידי כל הדרך עד לאן שאגיע. **העיקר לצאת מהבית למטרה נכונה ומעניינת יותר מלראות כוכב נולד ולחכות שייגמרו הפרסומות בשביל לדעת איזה עוד ילד שעוד לא התחלף לו הקול מתכוון לשלוט לי על המדינה ועל תקציבי הפרסום.**

תבינו, אני באמת לא ממורמר – אני פשוט לא אוהב את השקט שנוצר לי בימים האחרונים, תפסתם עכשיו אותי ברגעים של שקט שמרגיש כמעט נצחי. שקט שאומר לי שאין לי כבלים, אינטרנט ואפילו טלפון בשביל להתקשר למישהו שאולי זה באמת יעניין אותו. הנה החלטתי, לא רוצה יותר כלום, אני לוקח את הדברים שלי ועובר למקום רחוק, אבל מי יגיע לשם? נמאס לי לחשוב על החלטות כאלו, עד שאני מגלה שיש איזה מקום נידח בישראל אבל עם שטח עצום להשכרה בגרושים אני נזכר שהלבד שיהיה לי שם יהיה גרוע יותר מכל נושא, אנשים יגיעו אליי רק אם יבוא להם חופש, יגיעו אליי רק אם יהיה סופ"ש או חוסר עבודה ביום שלמחרת. אני לא יודע איך להסביר לכם כמה אני לא מתרגש מחברות ונשים כמו שאני מתרגש מחברים קרובים, חבר קרוב יזמין אותי אליו לבירה תמיד יעשה לי טוב יותר מאשר אישה שתבקש שאבוא, לנשים (כמו לכל יצורי בני הזוג) יש אינטרס, בעל, משפחה, ילדים, כסף, כסף, כסף ואולי גם קצת כסף שיהיה בזמן הנכון. חברים קרובים לא מרגישים את האינטרס לקרוא לנו, (לחלק האמיתי שבנו לפחות) הם מרגישים לקרוא לנו כי הם אוהבים בחברתנו, מה שאומר שאם נשב איתם – נרגיש בנוח מאוד לספר הכל ולתת מעצמנו את כל מה שחשכנו מההורים, אחים וחברות צמודות. סיפורים אישיים ודרמות אישיות הופכות אצל חברים מקום מסתור אך אצל נשים תמיד הרגשתי שזה הופך לנקודת תורפה, תמיד יהיה להן עכשיו מה לזרוק עליי בריבים או באיזה כסאח שיהיה לנו. עזבו אותי, מה אני מחפש צרות – אני בסך הכל מחפש חבר אמת בשביל לספר לו כמה אני רוצה לצעוק מהשקט הזה.

העניין שלקחו לי את הכבלים, את האינטרנט ואת הטל" לא גרם לי לשנוא את השקט אלא גרם לי לשנוא את המצב שהגעתי אליו, איך לעזאזל הגעתי למצב שיש לי כזה מינוס בתזרים הרגיל שלי ואיך לעזאזל הגעתי למצב שמימנתי את האקסיות שלי תמיד, תמיד שילמתי על הכל ותמיד הרגשתי בנוח להיות העובד היחיד בבית, אולי בגלל זה האץ' תמיד צוחק עליי כשאני מתקשר למישהי חדשה – הוא יודע את הסוף לפניי. לא צריך להיות גאון גדול בשביל להבין שהזוגיות שלי עם אף אחת ממה שהיו לי עד היום לא נראה מבטיח, לא נראה כמו משהו שידברו עליו בשנים הבאות. בטח שלא בדורות הבאים שלי, אם יהיו לי כאלו בכלל.

להיכנס לכל מיני רשתות חברתיות רק בשביל לחפש את הנחמה שאולי עוד כמוני יושבים עכשיו ואוכלים לעצמם את הראש על המצב הזה, איך תמיד כיף להם, איך תמיד הם מעלים את התמונות היפות ביותר שלהם, איך תמיד הם רוצים לעזור לכולם ולשתף את האהבה שלהם לטבע. חבל שברשת החברתית לא מראים את הבית שלהם שמלא בצמחים שנעקרו מהטבע, את חיות המחמד שמקבלות אוכל פעם ביום ויחס פעם בחודש. איך אני לא מוציא את האמת שלי ברשת החברתית ומצפה לחשוב שיהיו לי חברי אמת ככה. לא מחפש חברים כמו שאני מחפש את הצד הזה שיהיה לדבר איתו.

אבל אחרי הכל תפילין בבוקר עושה לי את החשק לדבר עם מישהו פחות. אני מדבר עם אלוהים, נכון שלא כל כך מקשיב לי ונכון שלא כל כך עונה לי אבל אין מה לדבר, להגיד כל כך הרבה מילות תפילה וכל כך הרבה אנרגיות חיוביות – חייב לצאת מזה משהו אמיתי, חייב לצאת מזה משהו שיוציא אותי

מזה. חייב להיות בזה משהו יותר מאשר סתם ספר עם מילים שמדברות על טוב בחיים וטוב בנפש. הרמב"ם אמר "נפש בריאה – גוף בריא", בגדול האם זה אומר שאם לא אהיה רגוע אולי יכביד לי הסרטן? כי אני ממש לא מוכן לזה, מעדיף לנסות ליהנות מהשקט הזה שכל כך צועק אותי ועדיין לקבל את מה שאני צריך מבחינה בריאותית. אני לא יודע איך לעכל את ה"ביצה והתרנגולת" אבל אני בהחלט חייב קפה שוב להתעורר, יש לי המון עבודה.

אשמח לשתף אתכם בשיר שכתבתי ברגע שהאקסית עזבה את הבית, לדעתי הוא מעולה וזה שאני אקרא את זה מחר שוב – בטח אשנא את זה אבל אם כבר כתבתי את זה, אז למה לא בעצם.

החלומות שלך רודפים אותי
להירדם נראה כמו קוד שמור
שלקחת איתך ברגע שיצאתי מביתי
אין מנוס ממלחמה חדשה
ביני ולבין עצמי ורק בגללי
אז אל תקחי קרדיט על ההפסד שלי
ואני לא יודע להחליט
מי יותר אשם
מי יותר כואב
ומי צועק יותר חזק
ומי נופל יותר לאט
הרכבת הבאה תעבור יותר מהר
ואני לא מחכה לניסים ואנלוגיות
סתם מחכה לתחנה הבאה
אל תילחמי בתווים שלי
אני כותב לעצמי בגוף אחרון
אולי ככה החלומות שלך יעזבו אותי

אני באמת מקווה שהחלומות של האקסיות שלי יעזבו אותי, אני לא יכול להמשיך להקלע למצב שבו אני עובר לילות לבנים ודווקא הנשים שעשו לי צרות נפשיות יעברו לילות קלים עם חלומות של כלות וימים של שקט. השקט אמור להיות צורם בדיוק כמו שלי, את לא יכולה ליהנות מהשקט אם מה שיצר אותו מגיע ממקום אחר.

יום 9, זה כבר סתם עיני

אני באמת אבל באמת שלא מבין את זה, עשיתי ערב נחמד מאוד אצלי בבית עם כמה וכמה חברים קרובים, בדיוק כשאני מספר להם שאני דיי כאוב מהפרידה וכל מיני "לא נורא" צצים להם כמו פיטריות אחרי קתרינה, הם צוחקים על זה שבסוף זוגות מתחברים איך שהוא, איך שהוא בעצם נופל המכסה הנכון על הסיר הנכון ומשם כל הקסם מתחיל. אז הנה שאלה לי אליכם קוראים יקרים, איך זה שהיום – יום אחרי הערב הנחמד הזה עם כל החברים, התקשרה אליי עינת, ידידה שהייתה בערב הנ"ל ואמרה לי שהיא נדלקה על עמי, אחד החברים הטובים שלי, שמחתי בשביל שניהם (יותר בשבילי) וצחקקנו על זה קצת כמו שני ילדים קטנים בהפסקת בית ספר וניתקתי איתה וישירות (מן הסתם) התקשרתי לעמי. הבחור מספר לי שזה נשמע לו מחמיא אבל בהחלט שם עין על ידידה אחרת שלי, על אתי מאותו הערב, צחקקנו גם על זה כמה דקות כמו ילדים אידיויטים (בפעם הראשונה זה היה מצחיק, עכשיו זה סתם אידיויטי) וניתקתי איתו וישירות התקשרתי לאתי מן הסתם... אני יודע שזה נשמע כמו בדיחה אבל בהחלט אתם מוזמנים לנחש מה היא אמרה לי, היא סיפרה לי שהיא עדיין מאוהבת בתמיר, האקס המיתולוגי שלה שבעצם בכלל לא רוצה אותה! הוא בכלל הולך וחוגג עם אחרות (ואני מאוד עדין במילים שלי כרגע משום מה) והיא ממש תקועה עליו וזה מאוד מחמיא לה למרות הכל.

חכו, זה לא נגמר שם כל הסיפור הזה כי באותו הערב אני מאוד רציתי אחת הבנות שם כי היא פשוט כמוני, אתי הידידה שלי הגדירה אותה אפילו כ"מאגניבה" כלומר מגניבה עם פלוס גדול, היא גם זמרת עם קול מדהים וגם פשוט בחורה שקל להתאהב בה אבל הבעיה שלי מתחילה ונגמרת בכך שהחברה הטובה של הזמרת הזו היא החברה הטובה ביותר שלי – נינה, ונינה הדבר האחרון שהיא רוצה זה שהזמרת הזו תכנס לחיים שלה בצורה כזו או אחרת. אתם מבינים? אתם רואים את גודל הבעיה של הזוגיות בעולם?

אז אני שואל ברצינות, האם זה מצחיק אותך שם למעלה? שכל אחד ירצה מישהו שבעצם רוצה מישהו אחר שרוצה מישהו אחר וכן הלאה? אני לא חושב שזה משהו שהייתי עושה אם הייתי כל יכול, אני מבין אותך בקטע של המלחמות והכעס בין המדינות הרי אחרת על מה יבססו סרטי אוסקר בעשורים הקרובים? הרי מה אנחנו ללא מלחמות על השלום ומלחמות על הבתים שלנו, מעולם לא "פרצו" לנו לבית אז אני לא מבין למה אנחנו מתגוננים?! נכון שיש כמה מסתננים כאלו ואחרים אבל בכל מדינה תיהיה כזו "פלוגה" בכל מקום נוכל לראות את אלו שלא מתאימים ולבסוף נבין ונוקיע את מה שלא מתאים אבל למה למען.. למען כלומר – למה שתעשה את עניין הזוגיות כל כך קשה? למה את זה לא יכולת להשאיר פשוט ונעים, שלפחות זוגיות תיהיה קלה להשגה בעולם וכך אולי לא יפסיקו המלחמות כי אגו תמיד יהיה אבל לפחות שיהיו פחות אכזריות, אין דבר יותר כועס מחייל בודד שנלחם על הבית שלו, אין דבר מסוכן יותר מאדם שאין לו מה להפסיד, תתן להם מה להפסיד – הם יילחמו בזהירות אמיתית ובנכונות באותה מידה!

לא מצליח לקבל את זה ובמיוחד אחרי הערב שהעברתי עם החברים הקרובים שלי, אני יודע שבכך שאני מטיל ספק בדרכי האלוהים אני בעצם לא מאמין לו וכד' אבל אי אפשר שלא להתעצבן מכך שהעליונות שלנו פשוט מתעלמת מהדבר הכי טוב ואולי היחיד שטבור באדם – האהבה.

יום 10, בית קפה וטלי

כל כך אוהב לשתות קפה אין לכם מושג, אני אוהב את יותר את הפולחן שבזה, לשבת בבית קפה, עם עוגיה או שתיים שתזרז את המטבוליזם שלי ועם לפטופ פתוח על חדשות ודג לעצמי חדשות לא מעניינות שיהיה לי על מה להתווכח בחברה כלשהי במידה וייצא לי כלומר. הפעם הזו הייתה מיוחדת ואני שמח שיצא לי להיות עם לפטופ בדיוק במסע הזה של ה-30. טלי, בחורה שלא אשכח בחיים ולא בגלל שהיא הייתה יפה / שווה / מצחיקה.. אלא רק בגלל אותה שעה שראיתי את הסיפור הקצר שלה כשהייתי בבית קפה לבוקר שלי עם הקפה.

קודם כל התחלתי את הקפה שלי בבית קפה אהוב עליי, מקומי ולא רועש, ומוכן לעובדי הייטק עם שולחנות עם גישה לחשמל למחשבים ואחלה כסא נוח. בכל מקרה, היה קצת מבאס להגיע בבוקר ולראות שהמקום, כלומר הכסא האהוב עליי תפוס אז התיישבתי בחוץ, חשבתי על זה שגם ככה אני לא מתכנן להישאר הרבה היום מעבר לקפה שלי ולקצת חדשות באינטרנט. אז התיישבתי ותוך כדי עשיתי פרצוף למלצרית שתקפוץ להזמנה קלה. מבט חטוף הצידה וראיתי אותה, את טלי. בחורה שנראית כמו בת 34-38, אחת כזו שנראית כאילו עברה דבר או שניים בחיים, לא הסתכלה על בחורים ולא ביקרה כל בחורה שעברה לידה כמו הפריחות שישבו מאחוריי וכל מה שהיה להן להגיד זה כמה היא שמנה והיא לובשת חוטיני עם שמלה צמודה מידי (למרות שזה עזר גם לי לרגע.. אני גבר להזכירכם) אבל עדיין, הצלחתי לסבול אותן כי כשהגיע הסלט שלהן הם סתמו יופי לאיזה 30 דקות שנתנו לי להתרכז בחדשות וכמובן בטלי. טלי הזמינה קפה ומאפה, השילוב המנצח של הבוקר. מה שתפס לי את העין ברגע הראשון הוא העניין שהיא באה עם הכלבה שלה שכל הזמן עשתה עיניים להאץ' (לכלב שלי שהגיע איתי כמובן).

בגלל שהכלבים שלנו דיי התנגשו פה ושם אז יצא לי לא פעם באותה שעה לקבל ממנה טיפות מהחיים שלה, כמו למשל הטל' שקיבלה מבעל הדירה שלה שלפי הצעקות שלה הוא בטח לא תיקן לה איזה משהו כבר מעל לחודש, תוך כדי ענתה לשיחה ממתנה במילים "היי אמא, לא שכחתי אותך.. קופצת לבנק אחרי הקפה ומוציאה לך כסף.. לא אמא, לא אתקע אותך בלי סיגריות"

אחרי שהיא ניתקה את השיחה שמעתי אותה מתקתקת בנייד שלה כנראה סמס, הודעת טקסט למישהו / מישהי שכמובן הייתי מאוד סקרן אבל מה לי ולה? למזלי / לצערה היא קיבלה שוב שיחה, עדיין לא הצליחה ללגום אפילו לגימה קטנה מהקפה שלא לדבר על ביס מהמאפה. ענתה "מה אתה רוצה? הרי כתבתי לך במיוחד סמס שאני לא אצטרך לדבר איתך בטל", חשבתי שזה סתם ידיד מציק אבל הבנתי מהר מאוד שזו הייתה שיחה עם אקס מהעבר הלא רחוק, יותר נכון מאתמול. אתמול זרקת אותה והיום הוא פשוט לא מוכן לוותר, מהשיחה הקצרה הבנתי שהוא בגד בה, לא סתם בגד בה אלא עם אחותה הקטנה יותר, הוא כנראה ממש חפר כי סוף סוף יצא לה לשתות איזה שלוק טוב ואפילו ביס קטן מהמאפה.

המסך שלי בלפטופ הופך להיות מרכז לבהות בו בינתיים עד שתסיים את השיחה, אני שומע אותה ואני מתפלא איך היא לא זורקת את הכוס לרצפה. עוד לא הספיקה לשתות שלוק שני מהקפה והיא כבר עונה לסמס שוב, הפעם מצורפת הבעה של גיחוך, אני לתומי כמובן חשבתי שזה סוף סוף משהו חיובי יותר והפעם היא מחייגת, התקשרה לאבא שלה כנראה לפי השיחה הפעם. טלי לא מפסיקה להגיד לאבא שלה שהיא אוהבת אותו והיא מצטערת שהוא עובר את כל הגיהנום שבין כולם מצטערת שהוא בוכה בכל פעם שהוא רואה אותה אפילו אם זה מאושר (שאת זה לא כל כך הבנתי עדיין), הפעם הבנתי שיש גם ילדה קטנה בסיפור ואף החבר שלה שחשבתי שהוא האקס הוא בעצם הגרוש הבקורב. זה כבר ממש הפך להיות טלנובלה והקפה שלי מתחיל להתקרר..

טלי בדיוק מבקשת מהמלצרית מפיות, אמרתי לעצמי – זהו, היא מתכוונת להוריד דמעות הפעם. ברגע שהמלצרית חזרה, טלי לקחת את המפית וניקתה בעזרתה את העיניים של הכלבה שכנראה עם דלקת לפי השיחה שהגיעה מהוטרינר שלה שהיא צריכה לבא לחדש את הטיפות לכלבה (או יותר נכון "פופולינה") טלי לא נחה לרגע וזה נראה כאילו היא הגיעה לבית הקפה בשביל לעשות טלפונים

וסיפורים חשובים יותר מאשר לשתות את הקפה שרק עכשיו הגיעה לשלוק שלישי בחצי שעה האחרונה. עובר אורח קורא לטלי בקריאה של "סוף סוף רואים אותך מחוץ לבית, שמח לראות שאת אפילו בלי עזרה..." לא יודע אם הוא דיבר על משהו מוחשי או נפשי אבל אני כבר מתחיל לאבד עניין בחיים שלי וחושב רק על מה לעזאזל היא עוברת ביום יום שלה!?

טלי מחייגת שוב אבל הפעם לאחותה, טלי זו שדיברה יותר כנראה לפי איך שהיא לא הפסיקה לדבר, אבל מה שהיה לי קצת מוזר זה איך שהיא לא הפסיקה להזכיר לה כמה היא אוהבת אותה, למרות מה שעשתה לה עם גבי (הגרוש). טלי שוב עוברת לשיחה ממתונה, הפעם זו שיחה הזויה לגמרי, היא אומרת "אין לי שום בעיה לנסות את זה שוב אבל פעם שעברה זה קצת כאב לי... אני לא אוהבת את הרעיון אבל אם זה לדעתך עוזר, אין לי שום בעיה..." אני חושב שאפילו אלוהים לא הבין מה היא רצתה באותו רגע אבל המוח הגברי שלי לקח אותי למקומות אחרים בעוד שהבנתי רק בסופו של יום שדיברה על טיפול פיזי כלשהו שיכול לעזור לגילוי מחלות בעתיד, כשהתחילה לדבר על מחלות – לא יכלתי יותר, הייתי חייב לפנות אליה בטענה כלשהי העיקר לדבר איתה ולהבין מה לעזאזל מחזיק אותה כזו חייכנית ומצחקקת.

הפריחות חזרו לאכול לי את הראש, שוב פעם הם מדברות שטויות על הא דא ו"הייתי עושה אותו עכשיו" על איזה ערס ממול.. ידעתי, זה עכשיו או לעולם, אני חייב לדבר איתה לפני שלא אשמע עוד מילה ממנה בגלל הפריחות שמאחוריי

"אהה סליחה? אני ממש לא רוצה לעצור אותך באמצע השלוק כמעט היחיד בזמן שלך פה אבל אני לא יכול לשקר ושמעתי את רוב השיחות שלך, לצערינו השולחנות כאן מאוד קרובים.. אבל אם זה עוזר חייב לציין שיש לך חיים לא משעממים בעליל!" טלי כמעט נרתעת אבל צוחקת קצת ואפילו מחזירה תשובה "אל תשים לב, אני מקווה שלא שיגעת אותך" לא יאמן, היא עוד חושבת על אם הפריעה לי ולא ההפך. אני רוצה להתחתן איתה עכשיו. "את רוצה להסביר לי איך לעזאזל בין שיחות כאלו כואבות ומציקות את מחייכת אלי?!?" "פשוט מאוד" היא עדיין עונה לי משום מה, "עברתי קצת דברים בחיים שלי שלקחו אותי למקום מאוד פשוט להסתכלות שונה" "הממ.." אני פשוט בובה בה במבט של "נו?!" ספרי כבר לפני שאני מוציא את זה ממך בעיניים"

ממשיכה: "מבחינתי, החיים הם תאטרון אחד גדול. ישנן כמה וכמה הצגות שעולות ויורדות, לפעמים עם שחקנים ודמויות שונות ולפעמים עם אותן דמויות שכל הקהל שונה, מבחינתי? ההצגות השוות ביותר שהייתי בהן בחיי הם הטובות, הן הרגעים האלו שאמרתי תודה לאלוהים על אבא שלי שאני אוהבת, על הכלבה שלי, וכמובן על זה שאני חיה, על זה שהעביר לי את הסרטן כאילו לא היה, קרחת שלבסוף נעלמה ורגליים שסוף סוף זזות בעצמן" (פה אני דומע, אני כמעט ולא מאמין שהיא עברה משהו כזה קרוב לחיים שלי) למרות זאת היא ממשיכה "אל תסתכל על הדברים הרעים בתור משהו מהותי, תחשוב על זה כמשהו שלא עבד בהצגה ובגלל זה הם עברו להיות רק התפאורה, רק משהו שהיה במערכה הקודמת ובטח במערכות הבאות יבואו דמויות טובות יותר, אפילו אם מדובר במשפחה קרובה"

אני לא מפסיק להתלהב ממנה ושואל אותה "אז מה עכשיו? מה עם גבי הגרוש-טו-בי שלך ועם אחותך שעשתה לך קטע כזה אנוכי?! היא צוחקת, אין לי מה מושג איך אבל היא צוחקת ומסתכלת עליי בשקט לשניה ושואלת "מה אתה תעשה עכשיו? הרי אתה עובר ברגעים אלו סרטן וניתוחים, אקסית שהלכה והשאירה אותך עם חור בכיס, אבא שצריך להגיע מחו"ל בדיוק בימי הניתוח הקשה הקרוב וכל מה שמעניין אותך זה הצרות שלי? אתה מבין כמה אנחנו לפעמים לא שמים לב ומתעסקים בשטויות? תלמד לאהוב את הטוב ולשכוח את הרע, אלוהים / ג'ה / ישו או לא משנה מי המנטור שלך – זה עדיין בסך הכל תפאורה, רק כשזה הופך להיות משהו פיזי מרגישים את זה ואם זה נפשי? זה יעבור.."

אני פתאום נחנק, מתחיל להעלות זכרון מהשעה האחרונה ושם לב, שגם לי מן הסתם היו פה ושם שיחות טלפונים, גם לי היו כמה דיבורים על ועם רופאים. בשעה הזו הייתי כל כך עסוק בטלי, שלא

שמתי לב שגם אני מדבר שטויות עם אנשים בזמן שהיא סתם ישבה ובהתה. אני חושב שאני מתחיל להבין את האנלוגיה שלה ואני מת על זה, האקסיות הפכו למערכה ישנה, הבעיות הפכו לתפאורה בסך הכל והסרטן שנעלם ממני לאט לאט הופך להיות אחלה עלילה. אני נדהם להבין כמה אני מטומטם וכמה החכמתי בשעה האחרונה. צוחק לעצמי מול המחשב, מבין שאני עומד עם דף ריק מולי שמחכה להיכתב. לפני שהיא הולכת היא אומרת "רק אל תשכח להוסיף עליי פרק בספר שלך..." אני בהלם ואני חושב שזה הכסא החדש המועדף עליי בבית קפה...

יום 11, אל תתפתה לברוח, גם לא מהחלון

אני שונא את עצמי כשאני צודק, למרות שעדיין אני מניח תפילין אני תמיד מחפש פינות לברוח, אין מה לעשות – החיים שלי מבחוץ נראים הרבה יותר הגיוניים, משכורת טובה, חיי רווקות שמשום מה נשים רוצות אותי ואפילו מאוד מעריכות את מה שיש לי להציע, עכשיו רק נשאר לי להצדיק את זה. אז התפילין נותנים לי את הכח בבוקר אבל מה קורה איתי אחר הצהריים, איך זה שאחרי כמה שעות של שמש הכל נראה קצת יותר קשה עבורי?

תבינו, יכולת ההרס העצמי שלי מדהימה אותי בכל פעם מחדש. אני יודע בדיוק מה יש לי ואני יודע בדיוק מה יכול היה להיות לי וכמובן מה אין לי, עכשיו נשאר לי להבין איך לשמר את הטוב ולהרחיק את הרע וזה קשה לעשות שיש לי חובות נפשיים / רגשיים ללא אפשרות לקבלת הלוואה מבנק האישיות שלי. אני לא יודע איך לאכול את עצמי לפעמים אבל אני יודע שאני בהחלט לא משיג. סלחו לי מראש על המטאפורות והאנלוגיות – זו הדרך היחידה שלי שאני מצליח להסביר את עצמי תמיד, הפרק הזה לא נועד לבדוק את הבנת הנקרא שלכם, אלא להבין את המסע האמיתי שלי, להבין איך אני תמיד מגיע לאותם מקומות חשוכים ללא טיפה של אור כשאני מתאבד נפשית, כן שוב מטאפורה, **שוב אני מאבד את עצמי למילים קשות וגדולות כי אני יושב כבר מעל 3 שעות ומנסה להבין למה אני בוהה בקיר ולא מכין לעצמי את הקפה של הבוקר שאחרי התפילין.**

אל תדאגו, אני לא מאבד את עצמי ואם אתם קוראים את זה ברגעים אלו יש גם סיכוי טוב שלא התאבדתי, למרות שרציתי, למרות שאני עדיין רוצה לפעמים אבל לא בשל ההרגשה הכללית ובטח שלא בשביל הריגוש. אני רוצה להתאבד בשביל שאוכל לאבד את עצמי ושאלוהים היקר ימצא אותי מחדש, ימצא את מה שאני איבדתי ואולי, רק אולי יבנה משהו טוב יותר וחסין יותר ממה שהייתי עד הרגע הזה. אני לא יודע לאן אני הולך כל בוקר ברעיון של הבנייה האישית אבל אני בהחלט יודע שאין סיכוי שאלך אחורנית! אני כותב את זה ומתחיל לדמוע שוב, מתחיל להבין כמה אני חסר תכלית, כמה אני חסר ידע לגבי הכלים שאיתם אני אמור לבנות בית? משפחה? חברים? עזבו אותי, תשאירו אותי עם כמה כדורי הרגעה ואני כבר אגיע לשקט הנפשי שלי. לא רוצה לאבד אתכם כקוראים אבל אני בהחלט לפעמים רוצה להתאבד, **מה? רק לי זה קורה?**

רק אצלי זה החלום המוזר הזה שתוקף אותנו ברגעים קשים? אותו חלום שאני מת בקפיצה מבניין גבוה ואז יש הלוויה גדולה ומשעממת שבה המון אנשים מגיעים שהכירו אותי בשלב כזה או אחר, כל מיני חברים שראיתי פעמיים בחיים בטענה שהם מתגעגעים אליי ופתאום בהלוויה יש להם המון מה להגיד עליי? אני לעולם לא אדבר על מישהו לטובה או לרעה אם לא הכרתי אותו לעומק, אף פעם אי אפשר לדעת אם אני אצא צודק.

אז בואו נדמיין לרגע שאני התאבדתי באמת ועכשיו יש סידורים להלוויה, אבא שלי יגיע מארה"ב ויישב בישראל שבעה על הילד שלו ולשם יגיעו חברים, משפחה ואפילו לקוחות לשעבר שלי שיגידו כמה הייתי טוב במקצוע שלי, כמה נכון הייתי תמיד לקראת כל מטרה. וכמובן ישכחו לציין כמה רצו לתבוע אותי כאשר זה לא הצליח, הכל עניין של גישה. אתם תגידו שאתם אוהבים אותי רק מתי שאני לא בסביבה, אני מכיר את זה – כשהייתי ילד הרגשתי את זה על אמא שלי, אז אל תספרו לי כמה אהבה יש כשלא שילמתם לי כבר מעל 3 חודשים על עניין של עיקרון. אתם מפספסים את העיקרון הגדול – לא אכפת לי כשלא תגיעו להלוויה. אולי אפילו הייתי מעדיף שאם כבר שמעתם על זה אז לפחות תשלמו על ההוצאות של הלוויה, ככה לאמא ואבא יהיה פחות על מה להוציא כסף מיותר.

אני מבטיח לכם שלא אתאבד, לפחות לא עד שתיגמר הכתיבה שלי. אני רוצה להוכיח לעצמי שהצלחתי לעמוד בעניין ה-30, לטוב או לרע אני אצליח להבין מה המטרה שלי ומה התוצאות. **אל תאבדו תקווה, אני מנסה להבין בדיוק כמכם לאן אני הולך.**

יום 12, אני ההסטוריה של עצמי

אני לא יודע איך להסביר לכם את זה בכדי שתבינו אבל אחד הדברים שאני מאוד אוהב זה ללמוד. לפעמים אני לומד על דברים כמו פרסום באינטרנט, היסטוריה של אנשים דגולים ומעניינים ולאחרונה אני מפחד ממה שאני לומד, וזה לא אמור דווקא להפחיד אותי, לפעמים זה עניין של גורל. אני לא רוצה ללמוד על עצמי כי אני לא רוצה לדעת שהחיים של כתובים מראש, אני אסביר..

אתמול ישנתי דיי חזק ואפילו לא שמעתי את השעון המעורר שלי, נראה לי שדווקא בגלל זה – זה קרה לי. הרגשתי מרותק, ולא מרותק מבחינת עניין למשהו אלא מרותק במלוא מובן המילה, הרגשתי שאני לא יכול להזיז את הידיים, רגליים ואף את הפה – אי אפשר אפילו לפצות פה ולהגיד משהו, כל דבר שהיה עוצר את מה שהרגשתי. פשוט שכבתי לי במיטה, ברגע אחד קטן שהרגשתי שאני ער (להזכירכם, רווק ישן לרוב לבד כך שכן, הייתי לבד באותו לילה) הרגשתי שמישהו מחזיק אותי במיטה ולא נותן לי לקום, ממש כאילו יושב לי על החזה ויותר מזה – מחזיק לי את הלחיים בחוזקה ומצמיד אותי למיטה, לא בשביל משהו מיני (חבל, דווקא חסר לי קצת אקשן לאחרונה) אבל בהחלט משהו מוזר. פשוט שכבתי שם ללא יכולת לזוז או להגיד שום דבר אבל רצו לי תמונות בראש כמו סרט (גרוע יש לציין) של החיים שלי. ראיתי סרטונים קצרים על דברים שעברתי בחיים, החל מעיזבון של אבא מהבית בפעם האחרונה ועד לאיזו בחורה שהכרתי בצבא שאמרה לי שיום יבוא ואני אקבל סרטן על זה שפגעתי בה. מעיין קללה חסרת משמעות של "הלוואי תקבל סרטן יא אפס..." לא ממש קשה להבין מה היא רצתה ממנה אבל הבנתי אותה, לא רציתי אותה רק בגלל שהיא עישנה ואמרה לי שדווקא בגלל זה אני אהיה זה שיקבל סרטן מבינינו.

מיותר לציין שהיא צדקה ואם היא קוראת את הספר הזה עכשיו אני מאוד מקווה שהיא לא טופחת לעצמה על השכם, קארמה וכו'..

אני רוצה להזכיר לכם שאני צמוד למיטה ללא יכולת לזוז בכלל וכל מה שעובר לי בראש זה "בת זונה צדקה" ודיי חשבתני על זה, מה נעשה אם כל החיים שלנו כתובים מראש? הרי באחד מהסרטונים הקצרים שעברו לי בראש היה גם קטע שידידה שלי שאמרה לי כשהיני בני 15 שיום יבוא ואנחנו נהיה ביחד ולמרות שצחקתי על זה כמה שנים כי לא ראיתי אותה ובקושי זכרתי את השם משפחה שלה יצא לי לבלות איתה יותר מחצי שנה בגיל 22 אז אולי אני טועה וצודק כאחד? כלומר, אולי באמת כל החיים שלנו כתובים מראש? אולי אנשים נוספים רואים את הסרטונים שאני רואה וחושבים לעצמם "אני יודע את העתיד" כי עם כל הסרטונים הרעים האלו ראיתי גם סרטונים של העתיד שלי, ראיתי ויז'ואל קצר שמראה לי את אבא שלי ואותי יושבים על קפה באבן גבירול, במשרד שהרגיש כשלי! אז יש לי משרד ואני לא יודע עליו?! אבא שלי יחזור לארץ לגור? אני לא באמת יודע ואני מבטיח לכם שאחת המטרות החדשות שלי בחיים זה לבדוק מה הקשר שלנו לעתיד שלנו, האם אנחנו באמת יכולים לקבוע אותו או שמא כל מה שנעשה בעתיד הקרוב לא ישפיע בשיט על העתיד הרחוק שלנו.

לא רוצה לפחד, רוצה להיות בטוח.

אמא שלי פעם אמרה לי שבזמן שהיא מתקשרת עם העולם הבא ועם אלוהים היא מרגישה שהיא יודעת בדיוק מה עומד לקרות, היא זורקת לי המון משפטים של "אני לא יכולה להגיד לך עכשיו כי אסור לי עדיין אבל אתה עוד תראה, מתכים לך דברים שאני לא יכולה לדבר עליהם עדיין..." לא, לא רק לכם זה מרגיש כמו פרומו מאוד מוזר לעונה החדשה של "אבודים". כל פעם שאני יושב איתה על קפה קצר בבית שלה אני מרגיש כמו מראיין גרוע שמנסה לסחוט איזה ספוילר לסוף שלי, אולי אם אני ראיתי מטושטש את העתיד – אולי היא רואה ברור?!

ישבתי פעם עם חבר מהצבא (וכשאני אומר חבר אני מתכוון למישהו שאני לא זוכר את שמו או את הפנים שלו או את התפקיד שלו.. באותו זמן הרגיש לי כחבר). הבחור הזה היה דיי אהבל עם כל הכבוד שלי אליו, כולם חשבו שהוא אהבל (רדו ממני, אני לא היחיד שם) ולמרות זאת לפעמים היה מבדר את החבר'ה בשטויות שהוא היה אומר, שטויות שהוא היה חושב וצועק לנו אחר כך כאילו זה

עניין מישהו. אבל בין כל השטויות שאמר הוא פעם אחת הסתכל עליי מפחיד ואמר לי "אל תדאג, היא לא באמת תעשה את זה, היא רק מפחידה אנשים, אותך במיוחד..." וכששאלתי אותו על מה לעזאזל הוא מדבר, הוא טען שראה שבהיתי בקיר סתם ככה – בדיוק אחרי שניתקתי שיחה מאוד מפחידה עם ידידה שלי בזמנו על זה שקשה לה בחיים. היא לא אמרה לי שום דבר על משהו שהיא רצתה לעשות כך שלא באמת הבנתי על מה הוא מדבר אבל אני בהחלט התעצבנתי יותר מאוחר כשחזרתי הביתה שמעתי שהיא ברחה והשאירה לי מכתב שהיא מתכננת להתאבד ושאני לא ארדוף אחריה. אז כמובן לפני שנזכרתי במה שהוא אמר פשוט רצתי החוצה וראיתי אותה מתחבאת ליד פחי האשפה שלי הבית שלה מכוסה בשמיכת צמר (זה היה קיץ) ועם דמעות שהסתירו לה בכלל שעמדתי ממש שם מולה, אני חייב להגיד לכם שזה היה רגע מאוד מפחיד בחיים שלי, אני מנסה לתאר כל פעם כשאני מספר את זה איך הרגשתי כשעמדתי מול בחורה שאני מכיר כל חיי ושאני יודע שהיא מפחדת להתלכלך מחולות אז היא לא הולכת לי, מפחדת לגעת בכיור שלא יגעו בה חיידקים ומפחדת לשכב עם גברים בכדי לא להידבק במחלות ועכשיו היא מתחת לפח אשפה גדול עם זבובים מכוסה בשמיכת צמר (קיץ, כבר אמרתי?) ומספרת לי שזה לא יכול לקרות לה יותר, היא לא עומדת בזה.

אני חושב שאם היא הייתה צועקת את זה הייתי מצליח יותר להתמודד אבל דווקא בגלל שהיא לחשה את זה בשל החנק בגרונה עם הדמעות הכואבות שהסתירו לה שראיתי שהיא ממצמצת המון פעמים רק בשביל לראות אותי. זה היה אחד הרגעים שהבנתי בחיים שלי שאף אחד לא מושלם, לכל אחד יש את הסרטן שלו וכל אחד מוצא לבסוף את הדרך שלו להתמודד עם זה גם אם זה אומר התאבדות, גם התאבדות זה פיתרון, העניין רק שהוא פיתרון לבעיה זמנית בלבד (לרוב בכל אופן).

ימים עברו עד שחזרתי לדבר איתה ולא בגלל שלא רציתי אלא בגלל שאמא שלה לא נתנה לי להתקרב מהפחד שאני קשור לזה, אחרי שדיברתי איתה היא סיפרה לי את הבעיה שגרמה לאבד את זה, פשוט לאבד עשתונות ולא לחזור הביתה לעולם.

"לא רוצה לישון, פשוט לא רוצה לישון. עשיתי הכל וזה לא עובר לי, ישנתי אפילו עם אמא שלי פעם אחת ואני לא מצליחה לעכב / לבטל / להרדים את ההרגשה הזו". אמרתי לה שהיא דיי מפגרת אם היא מתכוונת לספר לי על איזה סיוט אידיאטי שהיא לא מצליחה להיפטר ממנו, אמרתי לה שזה עבד לווס קרייבן (הבמאי של סיוט ברחוב אלם) אבל לא אמור לעבוד גם בחיים האמיתיים, אני דיי ציני וקרציה כשחושבים על זה אבל לפעמים זו הדרך שלי להרגיע או לפחות להפוך את הדברים האלו לקלילים יותר לעצמי. אבל המילים שיצאו לה מהפה לאחר מכן אני לא מצליח לשכוח לעולם.

"אתה לא מבין, זה לא עוד חלום מפגר, זה מה שקורה לי בזמן השינה עצמה. אני עוצמת את העיניים והכל קורה כצפוי, אני נרדמת ואף חולמת על אחלה חלומות אבל פתאום זה קורה, ללא התרעה מוקדמת – אני מתעוררת מרעש או מהרגשה שאני צריכה לקום פשוט, אבל זה לא קורה. אני לא קמה. אני נשארת במיטה, מרגישה כאילו אני משותקת, כאילו אני מרותקת למיטה שלי, אין שום דבר שעשיתי שהזיז אותי, אני ממש הופכת לאבן מרותקת לא יכולת להזיז את הפה שלי או יכולת להזיז את הידיים, רגליים ושלא לדבר בכלל עם להוציא הגה מהפה, גם כשישנתי ליד אמא שלי פשוט העיניים נפתחו לי – מעבר לזה לא הרגשתי כלום." (אין לכם מושג מה עבר עליי ברגעים שהיא סיפרה לי את זה) "...כל כך פחדתי, חשבתני שמשוה מתכוון להרוג אותי אבל רק הרגשתי כאילו יושבים לי על החזה, פשוט ישיבה מאוד מלחיצה כאילו מישהו מנסה לחנוק אותי, לא ניסיתי אפילו לשאול אותה אם אז היא התעוררה מהסיוט כי ידעתי בדיוק במה מדובר, ידעתי שגם אני חוויתי את זה וידעתי שאני מתכוון לחקור את זה לעומק.

כשאני עברתי את זה בפעם הראשונה אני הייתי בטראנס מאוד עמוק כשעשיתי מדיטציה מול הפסיכולוגית שלי בחו"ל, (עם כאלה חיים צריך כזו...) היא יודעת לעשות מדיטציות כאלו מרגיעות שזה בעצם לרוב מה שהיא מלמדת, ויקטוריה (הפסיכולוגית) לימדה אותי איך לשלוט בהרבה דברים בחיים שלי, החל מעוצמות רגשות בגוף ועד להדחקת כאבים, פיזיים ונפשיים בעזרת כמה וכמה כלים אישיים. זה היה מדהים כל טיפול שלי. לענייננו, היא הייתה לפעמים עושה לי מעיין דימיון מודרך,

שכבתי על מיטה ישרה כזו וברקע מוסיקה מרגיעה כמובן ובאמצע ה"הדרכה" הרגשתי את זה, הרגשתי שהייתי מרותק ומשותק, עד שכשניסיתי לזוז התחלתי להזיע ואפילו נתפסו לי השרירים בניסיון לקום. כשסוף סוף השתחררתי מזה נפלתי מהמיטה בחתיכת מכה לא נעימה בעליל. כשסיפרתי את זה לויקטוריה היא הסבירה לי שזה קורה לרוב אצל נשים, זה נקרא "אינקובס" מעיין שד שכזה שיושב על החזה של נשים בזמן השינה שלהם ומטריד אותן, גם מינית וגם נפשית. אז קודם כל "וואו" לא ידעתי שזה אפשרי בכלל שיש דבר כזה, תמיד חשבתי ששדים יש רק באגדות, היא אמרה לי כמובן שזה נקרא כך אבל לאו דווקא באמת קיים, ישנו הסבר בארץ שנקרא "שיתוק שינה" יש כמה וכמה נשים שחוות את זה אבל באותו רגע כשאני עברתי את הדימיון מודרך יכול מאוד להיות שהיית בטראנס כבד מאוד שהכנסתי את עצמי לשיתוק שינה שכזה.

עד עכשיו אני לא יודע מי צודק ומי אשם אבל אני בהחלט יודע שזה אחד הדברים ביותר מעניינים שעברו עליי בחיים, ההסבר הזה שהכניס אותי למקום מאוד אפל, לדעת שיש שד, אפילו אם זה רק עניין פיזי בלבד, כי הרי יש פרופסורים גדולים בעולם שמסבירים שזו רק תופעת שינה שקיימת יותר אצל נשים כי הן בנויות אחרת ובלה בלה בלה שכזה. נכון, אני לא רוחניק מלא אבל בהחלט זה יותר לוקח אותי לצד הזה..

זה בדיוק היום שהחלטתי שאני מתכוון לעשות קעקוע כשכל זה ייגמר, אני מתכוון לקעקע על היד שלי משפט שתמיד ייקח אותי למקום הבטוח שלי בראש. למקום בו אני יודע שהכל יעבור והכל יכול להיות יותר טוב מחר.

...Whatever tomorrow brings I'll be there

*יכול להיות שבמקרה אבל עדיין, שם השיר נקרא "Drive" מתוך הלהקה האהובה עליי "Incubus"

יום 13, דווקא בעולם עקום נולדתי ישר

פעם שאלתי מישהו, אתם לא מבינים לפעמים כמה קשה לי להבין את זה, "איך אתה יכול לנסוע על משאות ברינקס ולא לקבל את החשק פשוט לנסוע לקריביים ולקנות לך איזו ספינה ולהתרחק מכולם עם בוחטות של כסף?!" הוא ענה לי "כי אני מקבל מחלות ים..."

הבנתי לפי הציניות הלא נסתרת שהכל עניין של פרספקטיבה כי כשמספרים לכם על זוג מיליונר שהתחתן הרגע וגנבו להם את כל הכסף מהחופה אתם תתחילו בקללות ובמשפטים כמו "איך אתם יכולים להיות כאלו גועליים ולקחת לאנשים את הכסף מבלי בושה..". אבל אם נופל לידיכם איזה שטר של 200 ש"ח ליד זקנה שממשיכה ללכת, ייקח לכם כמה שניות להחליט ולא לכולם החלטה נעימה. הכל תלוי איך אתם מסתכלים על זה.

וכן, לא אכפת לי, אני שונא את זה שמישהו אחר מרוויח בלוטו, שמישהו אחר מרוויח כסף על משהו שתלוי במזל בלבד, איך יכול להיות שבן אדם כמוך שקרן, רמאי, גנב ואפילו שונא כלבים איכשהו מקבל כמות כסף לא הגיונית כנראה שיהיה לו יותר קל לשלם על הסמים ועל הזונות, אני יודע שזה נשמע כמו מרמור אבל אני בהחלט לא מבין למה דווקא עכשיו שיש לי קצת שקט נפשי וכמובן הפן הבריאותי שאוטוטו משתפר בתקווה איך זה שאני מקולל בחובות ולא מצליח לחזור על הרגליים כמעט בכלל ורק נושים מתקשרים אליי בעוד שאחרים חוגגים, איפה זה כתוב בתפילין? בתורה? בטניא? איפה כתוב שמותר לחגוג ולרצוח ועדיין לקבל כסף וליהנות ושלא תעיזו להגיד לי שהעולם הבא הוא העונש האמיתי כי אני מעדיף לחיות פה טוב ושם לסבול, **ותראו מי אומר את זה – זה שמניח תפילין בכל בוקר ומתפלל שרק יהיה טוב ובריאות, מותר גם לבקש כסף מידי פעם?**

מקום לעצמי, מילים ולחן: שמוליק דורנבאום

בגיל 30 נשאר לי רק מקום לעצמי

בילדותי היה לי רחוק מלהבין

ואני לא יכול לנשום

ואני לא יכול לנשום, בלעדיי

בסמטאות חשובות הידיים פרושות לצדדים

להרגיש ולהבין מול מה אני מתמודד

ואני לא יכול לראות

ואני לא יכול לראות, מי מעליי

לאן שאגיע אחפש לי את האור

לא מוחק את מה שהתחייבתי לזכור

ולאן שאגיע אני אמצא לי את האור

הטון הנכון עוד יגיע, תזכור

במבט לאחור, כאב לי קצת כשהלכת

טעית הרבה, צדקת יותר כששברת

ואני לא יכול לבחור

ואני לא יכול לבחור, מי מעליי

לאן שאגיע אחפש לי את האור

לא מוחק את מה שהתחייבתי לזכור

ולאן שאגיע אני אמצא לי את האור

הטון הנכון עוד יגיע, תזכור

יום 14, דיכאון לא תוקף הוא רק מזהיר

אין הרבה דברים בחיים שלי שגורמים לי לקפוץ מהכסא וישר לרוץ לכתוב שיר או טקסט שיוציא ממני קול קורא. אבל כשזה מגיע, אני מרגיש שאני צריך להקיא את החיים שלי על הדף, להוציא את כל מה שנראה לכם רגיל מאוד ושגרתי אצלי הפך להיות נושא מאוד כואב, בפעם הראשונה שקיבלתי סטירה מאמא, הפעם הראשונה שקיבלתי מכתב מהצבא והפעם הראשונה ששלחו לי הוצאה לפועל בכדי לעקל לי דברים על חובות כאלו ואחרים. אלו דברים שכשקרו לי בפעם הראשונה חשבתי שזה סוף העולם ומכאן יש רק למטה, אני יכול כמובן בלב שלם להסביר לכם שזה לא נכון, להסביר לכם שכל מה שקורה לנו בחיים קורה ואין לנו דרך לעצור את זה, אני לא מתכוון להגיד כמו מסר של "הכל זה מלמעלה" אבל אני בהחלט רוצה להוכיח את הטענה שמה זה משנה מה קרה, העיקר שאנחנו ממשיכים הלאה מבלי להסתכל אחורנית, מה הטעם להמשיך לטבוע בים של דיכאון על מה שקרה לנו בעבר.

כמו שכתבתי, הדיכאון לא תוקף הוא רק מזהיר, באם נשברה צלחת והשברים נכנסו לך לרגליים, אז מנקים, חובשים ואז מה? נשאיר את השברים על הרצפה שזה יקרה לנו שוב? ברור שלא. ככה זה בדיוק בחיים האמיתיים. בגדול? אנחנו רק צריכים ללמוד איך לשטוף צלחות מבלי להעיף אותם לרצפה. אני חושב שאני פשוט הטיפוס שלמד איך לשטוף צלחות אבל לפעמים אני פשוט מחליק בעצמי במטבח ואז אני מצליח לעקם יד או שתיים.

הדיכאון שלי תפס אותי לא פעם ולא פעמיים, במיוחד עכשיו שאני יודע שהבריאות אצלי זה דבר ראשון אז כל השאר נראה לי קצת פתטי, מה אכפת לי אם ייקחו לי דברים מהבית? מה אכפת לי אם יחליטו לעקל לי את כל הרהיטים? תשאירו לי את הבריאות ואני אדאג כבר להשיג כאלו חדשים, בכל נושא של 30 שלי אני ממש אבל ממש מבין שככל שכל יום עובר אני לומד לחבק את החיים שלי ולקחת מהם רק את הדברים הטובים ולהשאיר את הרע מאחוריי. בכל יום שקצת קשה לי (ותאמינו שיש מספיק) אני נזכר בימים ששיחקתי עם חברים שלי "פוגים" או כדורגל בשכונה ואני קולט שאין דבר יפה יותר מלדמוע מאושר. בכל יום האושר נראה לי קרוב אבל מישהו כתב את זה יותר טוב ממני "בוא נקח את התרמיל, את הג'ינס עם החורים שנקרעו בזמנים הכי יפים..." לא סתם הוא קרא לשיר הזה "אופק ילדותי".

התפילין הבהירו לי הרבה דברים, אחד מהם זה שהבוקר שלי לא חייב להיות אפלולי ויאללה קפה ויאללה עוד עוגיה משמינה ועוד צחצוח שיניים מיותר כי גם ככה השיניים שלי מספיק עקומות, בתכלס, אני אוהב את העבר שלי גם אם הוא לא הדבר הכי נעים להיזכר בו, אני אוהב את ההווה שלי גם אם הוא לא הכי קל לי ואני מאוד רוצה להתאהב בעתיד שלי בשביל לדעת שיש לי בגלל כזה..

אל תחפשו סיבות להניח תפילין כמוני או לנשים שבינכם למצוא סיבה להתפלל אלא רק תחפשו מה חסר לכם בחיים ומה צריך לעשות בזמן הקרוב בקרוב בשביל שזה יגיע, אל תעברו ככה סתם ימים הרי גם ככה הם יעברו. עזבו את הספר לרגע, תעצמו עיניים ותגידו לי שאתם מרגישים שיש לכם כבר הכל.. אם כן, מה יש לכם לקרוא את זה?!

יום 15, פעם אחת, אני רוצה את המגבת הנקייה!

מניח תפילין כל בוקר, עושה קידוש בכל ערב שישי, חי את הטוב שבי ושבאדם, חי את תורת "הסוד" עד תומה, חי את הרעיון של "תן וקח" גם אם לפעמים לא מקבלים כלום חזרה. אבל בחייאת רבאק? עד מתי וכמה?! נמאס לי לשמוע שוב ושוב, "תבין אותנו, אנחנו לא יכולים להגדיל לך את המשכורת שלך. אי אפשר להביא לך גם רכב, איך נשלם לך גם את הנסיעות, השתגעת? דווקא אתה שאתה חלק חשוב מאיתנו ומהמערכת אתה צריך להבין את המצב ולהישאר במשכורת רעב שאנחנו משלמים לך".

הילדות שלי אף פעם לא הייתה זוהרת, אני לא רוצה לחפש את הרחמים אבל אני בהחלט לא הייתי הילד שהתלבט בין הפלייסטיישן 3 ולבין הXBOX17. בגדול, היינו חיים תחת דיי צימצום כלכלי, את הכלים הייתי עושה בעצמי הרבה מאוד פעמים. במיוחד את הכביסה, כמה שנאתי את זה – זה לא ייאמן! אני מספר את זה רק בגלל דבר מאוד פשוט, שי, אותו חבר חשוב לי מאוד – השרימפס-מן שחזר בתשובה לאכול רק עופות כשרים למהדרין של המהדרין (הגזמתי עם התיאורים אני יודע). בכל מקרה, אותו בחור שהיה פעם החבר הכי קרוב לי בחיים היה מטייל והולך איתי לכל מקום, מסנוקר בצהריי היום ועד ללשבת בטיילת בת ים עם בירה ושש בש בשביל להעביר את הזמן.

ביום משועמם אחד כשהיינו ילדים חזרנו עם ידיים שחורות משחור (לא ממש זוכר למה) והלכנו ישר לאמבטיה, אחרי שהוא שטף את הידיים ישר הגשתי לו את אחת המגבות המשומשות שתלויות, לא מרוע אלא בתור חבר יקר לי, או יותר נכון כמו אח, הוא אמר להבין את המצב ולנקות בדיוק כמוני עם המגבת המשומשת, הרי אני כיבסתי פעם הכל ידני, תבין אחי... כמובן שהוא ישר הסתכל עליי ואמר "מה עובר עליך? מה עשיתי לך?!" תן לי מגבת נקייה יא זבל" ישר אמרתי לו את המשפט הזה שאמרו לי בכל עבודה ועבודה "מי כמוך צריך להבין אותי?!" רק היום, אחרי 15 שנה בערך ממה שהיה לי עם שי באותה אמבטיה אני מבין על מה לעזאזל הבחור דיבר. גם אני עכשיו באותה גישה בדיוק! גם אני רוצה פעם אחת את המגבת הנקייה!

אני רוצה להיות זה שיקבל את המשכורת הגדולה יותר כי מעריכים את העבודה שלי, אני רוצה להיות זה שיישב בבית גדול עם נוף לים שקניתי, עם טלוויזיה שתדבר איתי ותשאל אותי מה לאכול בכדי שהיא תקנה לי מערוץ הקניות את הזונה הבאה שתעשה בשבילי הכל. אני יודע שהדיבור שלי קיצוני אבל זה לא בא מייאוש אלא מנפילה פיזית שהביאה התעוררות נפשית לגבי עצמי, פאק! אני יודע מה אני שווה, יש חברות גדולות מאוד בארץ ששלחו לי מכתבי תודה שהגדלתי להם את המכירות והגדלתי להם את החשיפה באינטרנט מול גולשים ולקוחות פוטנציאליים חדשים. יש לי תלמידים שאומרים לי תודה כי פתחתי בפניהם עולם חדש של חיים כלכליים מאוד. אז איך לעזאזל אני הגעתי לסרטן, נפילה כלכלית ואבא בחו"ל. (כן זה עוד משהו להתבכיין עליו.. אבל לספר אחר)

יום 16, אני מתחיל להבין מה אני רוצה מעצמו

אם לא אני, מי יגיד לך מה הבעיה שלך? הרי כל מי שאוהב אותך לעולם לא יגיד עליך מילה רעה ואם אגיד להם את זה בפניהם יש סיכוי טוב מאוד שאקבל לינץ' כואב שישכיח ממני מאוד מהר את מה שרציתי להגיד וכל מי ששונא אותך או לא מכיר בקיומך יש רק דברים מוזרים להגיד עליך כמו "זה חייזרים בכלל שולטים בעולם" או "אלוהים זו אישה נקמנית בכלל..."

אני לא רוצה להגיד "אמרתי לך" אבל למה אתה מתאמץ כל כך הרבה? הרי אחרי כל השואה וכל האנטיפאדות ליהודים לא ציפית באמת שיהיה לך קהל גדול של אוהדים, לא? אני אומר לך את זה בתור ילד שלך, אמנם אתה כמו אבא חד הורי ואם לא, אשמח לדעת את מי מינית כאמא, את מלכת בריטניה? (היא פשוט נראית לי בגיל המתאים ומרגיש לי שהיא אלמוות). אני מאוד אוהב לחשוב שיש אותך בשמיים ואני מאוד אוהב לחשוב שאתה מגן עליי אבל בחייאת, לא יכולת לשים טיפת מזל לעם שלנו? הרי כמה זמן ייקח עד שתפרוץ מלחמה כואבת ומעיקה בינינו ולבין הערבים, עם כל הגודל של המדינות שלהם הם עדיין מאוד רוצים את החלקה שלנו שנראית כמו יריקה על המפה.

אני לא רוצה להגיד לך איך לחיות את חייך או יותר נכון את חיינו אבל אני חייב לעשות לעצמי פאזזה ולחשוב על הכל בתור משהו דיי אבסורדי ולא מוחלט כי אם זה היה מוחלט אני בטוח שאו שהיו יותר דתיים או יותר אתאיסטים שחושבים שהעולם פשוט הגיע מבום אחד גדול. כן, כי זה מאוד הגיוני, כמעט השתכנעתי מעניין האבולוציה, חיידקים וכד' אבל בחייאת? בום גדול ואז נוצר דבר כמונו? כמו נועה תשבי?! לא הגיוני, איבדתם אותי. ואתה יודע מה? אני כבר ראיתי כמה וכמה דתיים בחיים שלי, ישבתי כבר עם כמה וכמה מהם וישבתי לשאול אותם מה הם חושבים על כל העניין הזה מבחינה אחרת – מהבחינה של החילונים, האם כל החילונים צפויים לקבל גיהנום?! האם כל מי שלא שומר שבת חייב לקבל מכות? אני חייב להגיד שלא קיבלתי הרבה תשובות על השאלות המציקות שלי ואני עדיין עובד על לקבל אותם מתישהו בקרוב כי את המסע שלי אני לא מסיים מבלי תשובות, לא מחפש "לחזור בתשובה" אבל לפחות לדעת מהי? מהי התשובה היפה הזו שכולם רצים אליי.

יום 17, צעקתי כמו מטורף שאני לא משוגע!

אל תצחקו, זה באמת נכון. על כל כאב שלי עכשיו אני בטוח שיש פה משהו מאחורי זה. ישר חושב אם הכאב הזה שחשתי מאחורי הפיטמה השמאלית שלי אומר משהו או לא. זה שנתקעתי בשולחן עם האצבע הקטנה שלי ברגל אני דיי בטוח שזה תכנון מוקדם של התאים הסרטניים שהיו לי בגוף, הם מתכננים חתיכת מזימה שיהיה להם על מה להתבסס בסוף השנה כשהם יקבלו פרמיות מהבוסים שלהם.

גם ככה אני מרגיש תמיד שקר לי, היו כבר שבועות קרים בבית שלי ולצערי הבית הפרטי שלי לא מצליח להצליב בין נקודות החשמל, גם ככה כמות הוואטים פה לא משהו, אם אני רוצה להדליק טלוויזיה אז אני לא יכול להדליק את החימום בבית מה שאומר שאני יכול, או להשתעמם בנוחות ונעימות או להיות מבודר קלות עם היפותרמיה. עד עכשיו זה לא הזיז לי עד שפתאום נוחות זה עניין של חובה, כלומר אם יהיה לי קר אז בטח יחזור לי איזה כאב לא נכון ואז זה יחזיר לי פחד לא נכון ואז אני אחשוב על מונית מהירה וישירה לאיכילוב בשביל לבדוק את ה"לא נכון", אז מה עכשיו? כל פעם שיהיה לי קריר אני אשב לי עם התנור בין הרגליים ולא אראה טלוויזיה?! אז מה אם אני קצת פרנואיד, טוב נו הרבה פרנואיד, אני בסך הכל רוצה להיות רגוע. שתקו.

אז נחזור רגע שוב לעניין הדת ואני כאחד, אני חושב שהגיע הזמן להתחיל לבקש דברים רציניים ממנו בזמן התפילות שלי בתפילין, האם אני יכול לבקש ממנו בריאות? אושר? עושר? חברה מאושרת או נורמלית? להתפלל אולי שתיהיה בעיה בתקשורת של פלאפון שאוכל לדבר עם חברים שלי משפטים שלמים לפני שיפריעו לי בשטויות בנייד?! שאולי אמא שלי תיזכר מה שהיא עשתה לי בזמן שהייתי קטן ותצטער על זה באיזו ירושה נסתרת? יש לי מספיק בקשות, השאלה הגדולה היא מה כבר יכול לעזור לי במקום שאני נמצא עכשיו, לעזאל אפילו כשאני משתין אני לא מרגיש כלום למטה.. לא קל להיות אחרי ניתוח ועוד לחכות לניתוח נוסף! פאק.

אני מחכה ימים על ימים בשביל לדעת אם אני הולך למות או לא? האם אני מתכוון לקבל את העונש שהטילו עליי או שאני אמור לקבל את זה בתור מתנה בשביל להבין מה יהיה לי אחר כך, ימי ה"אחר כך" האלה אמורים לעשות לי הרבה יותר טוב על הלב. אני לא פגום, אני בסך הכל פצוע. הנפש לדעתי פשוט ייקח לה יותר זמן להחלים.

אני חייב להצטער ולהגיד שלא התכוונתי להציג את החיים שלי כעלובים או משהו כזה, זה רק עניין של כמה מילים בשביל להוציא את הרגשות המפחידים האלו, אני רוצה להרגיש שיש כמה אנשים סביבי שלא רק קוראים את מה שאני כותב אלא גם את מה שאני מרגיש, לדעת שיש שם מישהו שחושב כמוני ומתחיל להעריך את החיים לא משנה כמה קשים הם, לא משנה כמה מכבידים כל הדברים מסביב, התשלומים לביטוח לאומי, השכירות והאוכל לכלב שעולה לי משום מה יותר ממה שיוצא לי לאכול בעצמי בשבוע, מה לעזאזל אתה אוכל יא בהמה?! יש לך מזל שאני אוהב אותך כל כך. אתה לא כלב, אתה נשמה אמיתית, אבל חתיכת בהמה הנשמה הזו שלי.

יום 18, המוסיקה מרגיעה, נסו בעצמכם...

"אני חושב משמע אני קיים" אצלי אם לא הבנתם עד עכשיו זה "אני מנגן משמע אני קיים" כי ברגעים שאני מנגן את שוכח הכל, את החובות, את הבעיות עם הידידות, חברים, בוסים לשעבר ועתידיים. כשאני מנגן אני באמת מרגיש כאילו אני יושב בזאפה עם פסנתר ומשום מה אנשים מקשיבים למה שאני אומר יותר ממה שאני מנגן שזה הדבר הכי טוב ויפה שיכול לקרות למוזיקאי אמיתי.

אחרי הרבה זמן עם תחנות הרדיו הפתוחות והממוסחרות אני שומע שיש את אייל גולן 6 או 7 פעמים ביום, ואז עידן רייכל עוד איזה 4 או 5 פעמים ביום ואז גם את שרית חדד בשיר חדש שחוזר על עצמו 14 פעמים ביום אבל אם אני שומע פעמיים ביום את ריקי גל אני ישר רץ לגוגל לבדוק אם היא מתה. המוסיקה בארץ פשוט מפחדת להתקדם, מפחדת להראות לאנשים שיש גם אומנות מאחורי המוסיקה ולא רק בידור, כל אנשי המוסיקה המזרחית לאו דווקא לא עושים אמנות אבל זה דיי ברור שהם עושים בידור יותר מאשר אומנות וזה בסדר, גם זה מקצוע – רק נורא מציק לי שאנשים מתייחסים לזה בתור אומנות, כואב לי לדעת באותה מידה שאנשים לא מכירים את המוסיקה של להקות ישנות וטובות בישראל כמו גזוז, שאפילו שהייתה מאוד מבדרת מבחינת הטקסטים שלה עדיין ידעה להפיק את הלחנים המושקעים והאיכותיים ביותר שאפשר לקבל ממוסיקה בארץ.

אני אומר את זה עכשיו בספר שלי כי המוסיקה זה מה שהוציא אותי מהרבה דברים, אני בסך הכל רוצה להציע משהו למי שקורא את זה עכשיו, תכתבו משפט שאתם מאוד אוהבים בגוגל, אני כתבתי לדוגמא: "Will I ever get to where I'm going..." סתם בגלל פחד ממה שאני חושב על המחר שלי, מתוך לחץ שלא אראה את זה בכלל, ואז ראיתי את ההמשך של זה מתוך שיר כלשהו ששייך ללהקה האהובה עליי בעולם "Incubus" ההמשך היה: "If I do, will I know when I am there". מה שאומר שתכתבו סתם משפט שקצת מתוך הנשמה שלכם ואתם תראו שיש מספיק שירים בעולם של אמנים שחשבו כמוכם, מה שאומר שיש מישהו שרצה להגיד את אותם הדברים, בסוף עוד תתאהבו באומן הזה רק בגלל שחשב כמוכם בדיוק כמו שקרה לי, אני אומר לכם אז אחת החוויות הטובות שקרו לי (באינטרנט לפחות..)

אני רוצה לסיים את הפרק הזה בבית מתוך השיר הנ"ל (Incubus: Nowhere fast)

.I take a look around, it's evident the scene has changed

.And there are times when I feel improved, improved upon the past

.And there are times when I can't seem to understand at all

.And yes it seems as though I'm going nowhere really fucking fast

יום 19, עשרה הרהורים חסרי תועלת...

1. למה בכתבה על צילום מקצועי בחדשות באתר חשוב באינטרנט כתוב "לתמונה חדה יש לשמור על יציבות ידיים" מישהו באמת חשב שחולה פרקינסון יכול לעשות בוק?!?
2. אני יודע שהדור החדש של היום מתבגר מהר יותר בזכות האינטרנט וכד' אבל איך זה קשור לזה שיש להם כבר זקן יותר עבה משלי? כמה סמים צריך בשביל זה?!
3. למה הם מוסיפים פטל לשתייה המגיעה הזו לפני הבדיקות של הסיטי, זה גם ככה גורם לרפלקס ההקאה שלי להשתולל, אז להמתיק את זה?!
4. למה אנשים הולכים להופעה אינטימית של זמר כלשהו אם הם רק יושבים שם ומדברים, זו לא ארוחה אינטימית אלא הופעה אינטימית, של האומן!
5. למה באטמן נחשב סופר-הירו, הוא בסך הכל מסריח מכסף שפשוט קונה לעצמו גאדג'טים שיש בשוק של המיליונרים, זה כבר קיים הרי, למה לא קמים עוד כאלו?!
6. למה שיחה עם טבעוני תמיד תתחיל ב"לא מדברים היום על טבעונות, נכון?" ונגמרת ב"שתוק שתוק, את הכלב שלך אתה הרי לא תאכל נכון?"
7. למה למסעדות יש טלפון אם אין לכם משלוחים? אי אפשר להזמין מקום? זה לא שאני אתקשר ואשאל "תגידו איך האוכל, חם?"
8. למה אנשים מכבים את המאוור במעלית?!
9. למה לא עושים את החומר של הסוללות בניידים מהחומר שייצרו את צ'אק נוריס?
10. למה אנשים חושבים שפייסבוק זה גוגל?! "חברים, צריך עזרה, מי יודע איך מתקינים ווינדוס8 על מחשב 4 ליבות ב31 מעלות בצל ובלי מסך. זריז, זה דחוף!"

יום 20, בחושך אני נסיך האור

אל תסתכלו עליי ככה, לא יצא לכם אף פעם להרגיש ככה? תמיד אני בחוץ איתכם מחבק את כולם ואומר שטוב, כאן זה החלק שכואב לי ואתם צריכים להרגיש אותי לפעם אחת בחושך, אחד האומנים האהובים עליי (אריק ברמן) אמר משפט יפה בשיר "זה לא שאני אור, את באה ממקום חשך" במידה ולא הבנתם, זה מאוד פשוט, אני לא הגבר המדהים, אני לא גבר מושלם אבל מהמקום שאת באה אני נראה מושלם עבורך. ככה אני מרגיש, ככה אני חושב כל יום מתחילתו ועד סופו, אני לא מושלם ואני לא גבר מושך (כן, אני מודע לזה) ואני בטח לא פאקינג מלומד אבל לצערי הרב יש כל כך הרבה חרא בחוץ שפתאום נשים אוהבות לדבר איתי, חברים אוהבים לתקשר איתי.

אני מרגיש כמו נסיך האור כי אני יודע רק בחושך להגיד את הדברים שלי שיש לי באמת על הלב, בדיוק כמו שאני כותב כאן, אני מרגיש בחושך כאן ובטוח כאן כי אף אחד לא עומד מולי ושומע את מה שיש לי להגיד כרגע אלא רק קורא אותם בדיעבד ואם הוא לא מסכים איתי או לא חושב שאני אפילו בכיוון אז פשוט יכול לזרוק ולהצטער על הכסף שזרק.

בחושך ישבתי וכתבתי הרבה ממה שאתם קוראים כאן, הרבה ממה שיצא כאן יצא גם בכעס של בעיטות בחצר בגדרות ובבטון, הרבה דם יצא ממני ולא דווקא בניתוח שלי, דווקא כאן – דווקא במילים הכי כואבות שלי יצא ממני את הדברים הכי מובלטים ברגש, רגש שלא ראיתי בחיים שיצא ממני, מתי שהיה בגדה בי, לא מתי שהיא הורידה לי סטירה וקראה לי חרא, אפילו לא מתי שאבא עזב ואמר לי "בהצלחה" כשידע מה עומד לקרות לי בהמשך לבדי, הרגש שלי לא אומר הרבה אבל בחושך הבעיטות שלי מורגשות הרבה יותר.

ועכשיו במילים שיצאו בתווים:

נסיך האור / מילים ולחן: שמוליק דורינבאום

בחדר קטן מלא קירות

מספיק קירות בשביל להסתיר חלון

מספיק קטן להסתיר רגשות

מספיק זמן עד שתעבור הסערה

גם אם זה אומר שאת בוכה

בחושך הוא נסיך האור

אף אחד לא מגלה לו

בחושך הוא מרגיש גיבור

אף אחד שם לא ייפגע בו

שאלה אחת הרבה תשובות

מספיק תשובות בשביל לשקר לו

אישה אחת אלפי רוצים

איך היא עזבה בשבילו

גם אם זה אומר שזה לא נכון

יום 21, על ביבליותרפיה וההשלכות (גם המצחיקות)

אני רוצה להבהיר נקודות שלא אמרתי קודם לכן, חלק גדול מכל הסיפור הזה של ה"30" זה עניין של ריפוי בעיסוק, אם תכתבו "ביבליותרפיה" בויקיפדיה תראו שמדובר בטיפול בהבעה ויצירה, תהליכי קריאה וכתביבה ובאמנות המילה הכתובה. מה שאומר שבעצם האדם שרוצה לרפא את עצמו בצורה כלשהי, יכול להתחיל בכתיבה או יצירה כזו או אחרת בתור תהליך של טיפול. כמו שנאמר שם "אם דרך טקסט ספרותי, שירה, קטע וידאו, מחזה, סרט קולנוע ואפילו חפץ דומם אך בעיקרון הכלת הנראטיב תקף בכולם"

כך בדיוק אני גם רואה את זה, האמת שגם וידאו עשיתי עם השירים שלי בקטע אקוסטי עם ידידה טובה טובה שלי (שהיא גם החברה של אחי וגם הסולנית של "הקרקס של דולי") עשינו כמה שירים שאני מאוד אוהב לשיר שכתבתי. מוזמנים לחפש ביוטיוב "פרויקט רגע אחרי" אבל לא הייתה לי הרגשה לעולם כמו שיש לי כשאני כותב, ואני כותב הרבה האמת ואני עוד מסנן המון למען הספר הקצר יחסית הזה שלי, אני מאוד אוהב להביע את מה שיש לי להגיד לעולם גם אם זה בכמה מילים שמעבירות לכם את הזמן, לדעת שיש מישהו שיש לו מחשבות ולא מפחד להוציא אותם על נייר ואפילו להודיע לעולם על שטויות כאלו ואחרות שיש לו בראש. אני משער שעשו זאת לפני אבל עצם העובדה שמישהו עבר כזה דבר מהותי בחיים ולא רק שחי לספר על זה אלא גם כותב ומשתף ומרים את המודעות של העניין.

קטע..

אם יש משהו שאני מאוד אוהב בעניין ה-30 שלי זה עניין הכתיבה במקומות ציבוריים, כמו שכבר שמעתי שקרה לי בבית קפה שהוא עם הבחורה היה לי קטע היום בבוקר שאני חושב שזה על גבול האידיוטיות. ישבתי לי בבית הקפה האהוב עליי בתל אביב, מעבר לזה שקיבלתי קפה ומאפה שתמיד היה נראה לי שילוב מצחק עוד בתקופת הצבא שהייתי שותה את הנס קפה שלי עם הפתי בר הזול של חמישה שקלים לחבילה. אני לא יודע קרה קודם אבל אני רק זוכר שאיזה קבצן הגיע קרוב אליי, לפי רק הריח האמת הנחתי שהוא קבצן, הוא שתה כאילו הוא נפל לבאר של ויסקי טהור. העניין הוא שאחרי כל הבכינות שלי על הריח של הבחור, הבנתי שיש לו מה להגיד מעבר לזה שהוא ביקש ממני 20,30 ש"ח שזה כבר מעצבן אותי שקבצן צריך לבקש 20 ש"ח כי הוא פאקינג יודע שאין לו מה לעשות בארץ עם כמה שקלים בודדים, אפילו פחית מנגו ישנה כלשהי עלתה לי 8 שקלים. הבחור עומד ליד הגדר שאמורה להפריד בין הרחוב ההומה אנשים העוברים ושב לבין קהל הקפה והמאפה, אחרי שהבחור הצליח להגיד לי כמה מילות ברכה כמו "ישמור אותך האל" ו"בנים זכרים" וכל מיני תשבוחות שאמורות לתת לי שפע והצלחה וכל מיני כאלו ששומעים בדרך כלל רק מאנשים שקיבלו עזרה ממך, אפילו לא מחברים.

אחרי שנתתי לו את הכסף והוא המשיך לברך הוא שאל אותי, "איך מתקדם הפרויקט שלך?" עניתי באדיבות חסרת סבלנות "מעולה, מנסים לעבוד בשביל להביא פרנסה" ואז כבר שחשבת שיש לך אמר "אתה לא מבין שאתה עובד עד הלילה ואז מגיע הביתה בטענה לאישה שתגיד לה את לא רואה שאני עובד ועובד להביא לך כסף? ואז תלך לישון ותקום בבוקר בשביל לעשות את אותו הדבר?! תחיה יא אידיוט!" והלך עם פרצוף שכאילו אני אשם בחיים שלו, אח"כ הבנתי מאיזה מלצרית שם שהוא ככה תמיד, ממורמר ועני, היה פעם סטארטאפיסט והיום הוא שום דבר מהלך, בהחלט נתן לי סטירה לחיים העניין אבל עדיין תקוע לי בראש שאנחנו אשכרה עושים בדיוק מה שהוא אמר, אהה וגם תקוע לי עדיין הריח שלו.. מילא קבצן, אבל תתקלח אפילו עם נפט, ביובית.. כל דבר.

יום 22, שיחה עם אמא

אני יודע שההורים הם תמיד המפלט הבטוח אצל רוב האנשים, אצלי זה ההפך. אצלי אני מרגיש שמדובר באנשים שעברו איתי הרבה אבל תמיד חשבתי שאם אקשיב להם אהפוך את חיי למה שהם הפכו את חיייהם ועם כל הכבוד למה שיצא מהחיים שלהם – אני מעדיף דרך אחרת.

למרות זאת, הגעתי לאמא לדבר קצת, לשפוך קצת את הלב ואולי גם לקבל ממנה הדרכה למה שהיא חושבת שנכון יותר לחיים שלי ולהתמודדיות שלי עם המחלה. הדבר הראשון שהיא אמרה עוד לפני שפתחתי את הלב בצורה המוזרה שלי זה "הכל יהיה בסדר" למרות שידעתי שמדובר באמא שרוצה רק טוב לבן שלה, לא התעלמתי לחלוטין, הרגשתי שאיכשהו היא אומרת את זה בביטחון רב מידי, שמהו שם יותר מידי בטוח. שאלתי איך בדיוק? אמרה לי בפשטות שלה "אלוהים אמר לי" כמובן שפה קצת איבדתי את היחס הדומה שלי לתשובה שלה אבל הייתי חייב לשאול, "מה?!" אמרה לי "תירגע, אלוהים מדבר איתי בעזרת כך שאני פורסת בקלפים, והרגיע אותי למרות דברים אחרים שידעתי וצדקתי שהפעם אין מה לדאוג, שלמרות שאני פאסימית הכל יהיה בסדר ואתה אפילו לא תעבור את הניתוח הבא בתור" צחקתי ואמרתי לה שאני מודה לה על האופטימיות אבל הניתוח נקבע והוא אמור להיות אוטוטו והיא שוב חזרה על זה "אתה אמנם תהיה בבית החולים אבל לא תעבור את הניתוח הזה ותחזור הביתה בשלום מבלי צלקות ובלי בעיות שאתה כל כך פוחד מהם" חשבתי לעצמי שעם כל הכבוד שזו אמא שלי והיא רוצה להרגיע אותי אבל למה להשלות בן אדם ככה?! הרי קבעו לי תור להתאשפז ובזה זה אמור להסתכם, להוציא כל מיני גרורות כאלו ואחרות מכל הגוף שלי.

המצחיק והמוזר בו זמנית היה שהיא תמיד חייכה לאורך כל השיחה שלי איתה, הרי היא יודעת שאני פאסימי ומת מפחד אז למה לה עד כדי כך לנסות להיות אופטימית בקטע של סנטה קלאוס על אקסטזי, מה הקטע בלחייך כמו מטורפת אם את יודעת שהבן שלך אוטוטו הולך לעבור את ניתוח ה"ריץ' רץ'" המעצבן הזה, אני לא יודע למה היא לקחה את זה לשם הרי גם אם היא מדברת פותחת בקלפים ויודעת דברים, זה לא אומר שמישהו יודע את העתיד.. נראה לי ככה לפחות.. לא?

יום 23, עניין של זמן עד שגם אני אלחץ

כל הזמן מסביבי מלחששים שהכל יעבור, הכל בסדר אבל אל תשכח שריץ' רץ' זה לא דבר נעים, כלומר הניתוח הבא בתור שלי שקבוע לעוד כמה ימים הוא ניתוח ריצ' רצ', מתחילת הבטן ועד לחזה, ממש פתיחת ים סוף רק על מנת להוציא כל מיני שאריות לא נעימות של הסרטן שהיה בגוף. אני חייב לציין שזה לא מפחיד אותי ולא מזיז לי כל כך ואני רק רוצה לסיים עם זה אבל ככל שאנחנו שומעים אנשים מסביב מדברים אנחנו לא יכולים להפסיק לחשוב על זה וזה באמת עניין של זמן עד שגם אני אלחץ מזה, אחרי הכל זה ריצ' רצ'!

להעביר את זה הלאה?

פעם היה סרט עם אחד השחקנים הגדולים לטעמי מר קווין ספייסי עם רעיון שהגה כביכול ילד קטן שהיה רוצה לשנות את העולם בעזרת "להעביר את זה הלאה" כלומר סוג של טובה כללית לעולם, האחד יעשה טובה לאחר והאחר חייב לעשות טובה לאדם נוסף וכך הלאה, כמובן שבסרט זה יכול להיות מעולה מה שבחיים לא יכול לקרות לדעתי במציאות, הרי כמו שאמרתי לא סתם יש לנו 75 דקות כמעט כל יום של חדשות בשעת הפריים טיים ורק 3 דקות מתוכן תמצאו מעשה טוב – כל השאר זו פוליטיקה מושחתת, אנסים שמשתחררים מהר מידי, צעירים שמתים מהר מידי וכמובן דיקטטורים מגעילים שמתים לאט מידי.

אבל אני חשבתי על משהו וזה עוזר לי – אם אני יכול לעשות משהו קטן, אולי זה יעזור? ואולי על הדרך נוציא אפילו איזו טיפת רחמים מאדם או שניים. אז חשבתי על זה ומצאתי פיתרון לכל מי שיש בעיה רפואית רצינית כזו או אחרת צריך לעשות הרבה מעבר לרק "לתרומות סמסו.." הרי אם תשמעו על אדם שחולה במחלה קשה ישירות תגידו "מסכן, מקווים שלא עלינו" אבל כאשר מדובר באדם ישיר שמדבר איתכם בטלפון או בשיחה פנים מול פנים ובהיכרות אישית מעמיקה אתם מבינים לא אם הוא מסכן או לא אלא כמה אתם ברי מזל, אנשים מבינים שטוב להם רק אחרי שהם מבינים כמה רע להם, בואו נגיד רק במצב כזה: אם נקבל סטירה קטנה אנחנו אולי נעשה פרצוף ואפילו נתלונן על זה יומיים אבל באם מישהו (חלילה) יוריד לכם את היד עכשיו אתם תבינו כמה טוב היה לכם עם הסטירה וכמה אסור לנו אף פעם לבכות על מה שרע לנו אלא רק לשמוע במה שטוב לנו, נכון שאי אפשר להישאר שקטים לסטירה אבל יש לקחת דברים בפרופורציה כללית ולא חלקית.

בעניין של רגע נתתי וקיבלתי אור!

ברגע אחד כל היום נראה לי אחרת פתאום, משהו שהיה נראה כמו המילים הקודמות בפרק נראה אחרת לגמרי בסיפור הבא. מה שהיה נראה לי יום ארוך ומלא עבודות וגדוש תעסוקות אין סוף עד לרגע שאצטרך כבר לקום בבוקר השתנה לי כאשר חבר קרוב התקשר אליי והציע לבוא לקפה כי הוא גם ככה בדרך לשחייה קצרה להתחיל את הסופ"ש שלו וחשב לעצור דרכי לשלום קצר. הגיע, דיברנו על מלא שטויות רגילים שמתחילים מבנות ונגמרים בסיפורי תורה כי אחרי הכל גם הוא מאמין, אמנם לא צדיק חסיד אומות העולם אבל בגלל זה בדיוק אני כל כך אוהב את הבן אדם הזה.

את שלומי הכרתי בערך לפני שנה וקצת יותר כשהלכתי לחנות של מתנות לגבר וחיפשתי לעצמי טבעת חדשה לאצבע כי אני תמיד חיבבתי טבעות מכסף גדולות עם אבנים שאומרות משהו, כל מיני נגד עין הרע וכד', הוא היה המוכר באותה חנות באותו זמן, דיברנו קצת וחוך מזה שחברה טובה שלי נדלקה עליו והיה כיף להישאר קצת יותר מהרגיל הבנו שהוא פותח עסק חדש והוא היה רוצה לבנות אתר אינטרנט ולקדם אותו בגוגל וזה כמובן בדיוק מה שאני עושה אז הצעתי את עצמי ומשם התגלגלנו לשיחות של הא ודא שנגמרו בתור עסקה חדשה לשנה במחיר הגון לשני הצדדים, לא ניסה מעולם לתחמן אותי וכבר משם הבנתי שיש לי עסק עם אחלה בחור.

שלומי דיבר איתי תמיד על דת ועל משפחה וכמה חשוב לשמר על הדברים בצורה הבסיסית והנעימה ביותר, לא צריך יותר מידי לדחוף ולא צריך יותר מידי לפחד אז אני חייב להגיד שכמה מהעצות שלו עדיין רצות לי בראש ויותר מזה – פעם הוא קרא לי לבוא איתו לשיעור של רב מעניין מאוד, הרב יאיר

כלב, כשהציע לי זה לא כל כך הגיע לי בהפתעה אבל בהחלט הפתיע אותי שהוא מתמיד והולך אליו כבר כמה שנים אחרונות ואם שלומי עדיין לא הפך להיות דתי – אני גם רוצה להגיע אליו, להכיר את האדם שגורם לו להיות כזה אור אמיתי מבלי לחזור בתשובה בצורה כופה ומענה כמו רבנים אחרים שהכרתי בחיי.

כשהיינו אצל הרב, היה מעניין וארוך, 3 שעות מבלי הפסקה דיבר על כמה אנחנו מתעקשים להיתקע על הרע ולהתלונן על כמה רע לנו וכמה שכחנו להעריך את הטוב שבחיים שלנו, אני חייב לציין שבאותו יום ספציפית זה היום האחרון שיצאתי מהבית עם כאבים עזים, אותו היום הבנתי שאסור לי יותר לצאת יותר מידיי כי הכאבים כבר קשים מנשוא עבורי אבל לשיעור הזה הייתי חייב ללכת – גם בגלל שמדובר בשלומי ולא עוד חבר מציק עם שאלות אידיוטיות על הדת וגם בגלל שמדובר במשהו שממש עניין אותי, מעבר לכך שהוא רב שמדבר על הטניא – הוא מנגן! הוא ממש מנגן תוך כדי שהוא מספר לנו ומדבר איתנו על כמה טוב וכמה רע וכמה אלו שיוצאים עם "כוסיות" הם בסך הכל אנשים שחיים בוטרינה, אנשים שאוהבים להיראות טוב בעיניי אחרים ותו לא. סיפר לנו כמה אדם לא מבין כמה הרוע תופס לנו מקום בחיי הטוב, אני יודע שזה נשמע מאוד רוחניק שכזה אבל זה ממש בקצה המזלג על תורת הטניא שלדעתי פשוט משקפת את "הסוד" לחרדים.

אז בכל מקרה, שלומי הגיע אליי בסביבות הערב, מאושר מהרגע שבו הולך לשחות ואף סיפר לי כמה כיף זה בשעה 17:00 ביום חמישי להגיד שבת שלום במשרד, שנים שלא עשה את זה ככה, ובטח שלא תכנן לעשות שחייה בשעות כאלה. אחרי שדיברנו מספיק על שטויות, סיפר לי בדרך אגב שהוא עוזר לאחיו להתכונן לחג בגלל שהחג תמיד מביא איתו נזקקים, לצערינו, וכאלו שאין להם אוכל לחג אם בכלל יש להם בית לחגוג אותו בו, ועל הדרך סיפר שהוא עושה את זה איתו מטעם עמותה שהם פתחו לפני זמן מה.. **ישר עצרתי אותו ושאלתי, "אני לא רוצה לקטוע אותך אבל, יש לכם אתר אינטרנט לעמותה בכלל?!"** כי מן הסתם זה הדבר הראשון שחשבתי עליו כשמדובר בפרסום ואם אין להם אתר – אני לא רואה דבר חשוב יותר לעשות במיוחד שאני, חבר טוב שלו יודע לבנות אתר וברור שאני אשמח לעשות בחינם כי אחרי הכל מדובר בעמותה שעוזרת לאנשים אחרים. הנה, תמיד אני מרגיש שאני חי חיי שליחות, אולי זה המקום שאני יכול לעזור בו מבלי להשקיע יותר מיום / יומיים עבודה. כמובן ששלומי אהב מאוד את הרעיון ואמר שצריך לדבר עם אחיו על מנת לקבל ממנו את החומרים הגרפיים שנוכל להעלות אותם לאתר החדש שאבנה לו אבל הזכרתי לו שיש לנו זמן מוגבל כי החג אוטוטו נכנס (עוד שבוע) ואני עוד יומיים נכנס לבית חולים לתקופה שתעבור את החג. אמר "מה אתה מאיים, שים מכנס נלך עכשיו אליו.." שנינו לא חשבנו יותר מדקת היגיון של "מה אכפת לנו מה נפספס היום, זו מטרה נעלה!" ונכנסו לרכב שלו וטסנו לאחיו שאפילו לא קיבל טלפון אזהרה שאנחנו מגיעים אבל בינינו, כמה כבר נפריע לבן אדם שגם ככה דתי שמגדל משפחה מרובת ילדים – זה לא בדיוק שהפרענו לו באמצע מסיבת טבע..

הגענו, נכנסו, בירכנו, שתינו ודיברנו שוב קצת ואף על דברי תורה שמאוד אהבתי לשמוע, סיפר לי אחיו של שלומי שהגדולה במצווה שכזו הינה כזו שכולנו מורווחים ממנה במאת האחוזים, כשחשבתי בראש כמו כל אידיוט עסקי עצר אותי אחיו ואמר: **"בעולם הגשמי אנשים מתחלקים ברווחים באחוזים, 45% להוא ועוד 23% להוא וכן הלאה.. במצווה כזו שכולנו שותפים לה בדרך זו או אחרת כולנו מורווחים במלוא מאת האחוזים"**. התלהבתי מעומקי נשמת (לא ממש הסתרתי את זה) וחזרתי הביתה מלא יותר ממה שכבר הייתי. בעוד שאני מדבר כאן למילותי המסמך אני עובד על האתר החדש של העמותה, אני לרגע לא נח ואני עושה זאת באהבה כזו גדולה שאני אפילו מקדם את האתר במנועי החיפוש על מנת שיקבלו את מירב הגולשים שיכולים הם לקבל מהאינטרנט, לא יודע אם עשיתי טוב שסיפרתי את מה שעשיתי כך בפומבי כאן בסיפור שלי אבל זה בהחלט היה אחד הימים הטובים והמעניקי אור שהיו לי מהרגע שנכנסתי לעניין ה-30 הזה. לימד אותי עוד ביום הזה שלפעמים יש המון מאמינים שלא צריך להיות חסיד אומות העולם על מנת להגיע לגן עדן, אפשרי גם להיות פשוט בן אדם טוב. האמת, קצת קשה לי שיש כל כך הרבה "זרמים דתיים" שכל אחד מהם מאמין במשהו אחר. אבל אהבתי מאוד את מה שאמר לי, אמר לי משפט יפה: **"אם תקום בבוקר ותחייך לא משנה כמה קורה לך באותו היום, ואולי באותו רגע תיכנס לאיזה משרד במשך היום ואיזו מזכירה שם תראה את החיוך שלך ואותו חיוך שלך יעשה לה טוב והיא תעלה חיוך גם היא?"**

עשית יותר מאשר מאה תפילות בית כנסת הרי מה חשוב יותר מלתת טוב אחד לשני, הוא קרא לזה "מושיקו" כל אחד בתוכו יש "מושיקו" קטן, מושיקו בא מהשם משה, כמו משה רבנו. משה רבנו ידוע בתור אור אמיתי וגדול בחיי היהדות. אני חושב שאם הכל יילך כמו שאני חושב אני משנה את השם שלי למושיקו...

יום 24, יום שישי – שבת הגדולה שלפני פסח

אני חייב להגיד לכם שלא תכננתי כמו שצריך את הרעיון של הספר הזה, אני באמת ובתמים חשבתי לעשות יומן של 30 יום שיספר על מה שאני עובר, החל מהרגע ששמעתי שיש לי סרטן בגוף ועד לרגע שאני ייצא מזה או חידוש כזה או אחר. אז קודם כל זה יפה מאוד מצדי לחשוב שהכל יכול להיגמר ב-30 יום מבחינת הסרטן אבל הספר הזה חייב להיות תמציתי ונכון, מעודכן ומסביר והכי חשוב – עם מסר מאוד ברור, אני עובד עדיין על המסר כי אני לא רוצה להגיד לכם באמת אותו כרגע, כי מבחינתי המסר כזה גדול וארוך כיוונים שאין לי איך לתמצת את זה אבל אני מבטיח שאני לא אסתובב סביב הבולשיט הידוע של "תאמינו בטוב – יהיה לכם טוב" אני בהחלט אשתדל להוציא קצת יותר עניין, את האמת? החיים שלי יותר מידי גדושים בדברים שקורים שאני לפעמים בעצמי לא מאמין שזה הגיוני אבל עדיין, אני מנסה לתמצת את הדברים הנכונים לכתוב אותם ולא לספר לכם על מיני שטויות שאיכשהו גומרים אותי בבית חולים או בבית מושגעים.

אז השבת שאנחנו נמצאים בה עכשיו (אמנם יום שישי היום אבל אתם יודעים, זו שבת ביהדות שכזו) הינה השבת הגדולה, היא נקראת ככה עוד מימי הביניים לפי מה שהבנתי וזו שבת כמובן שההלכות שלה והמצוות גדולות פי כמה כי מדובר בשבת שלפני ערב חג הפסח. אני לא כל כך הבנתי מה זה אומר מבחינתי במיוחד שבמוצאי שבת אני נכנס שוב לאיכילוב על מנת להתאשפז לשבועיים הקרובים, אני מתכוון לעבור ניתוח נוסף כמו שהבנתם – ניתוח שאמור להוציא ממני את כל הבלוטות הבעייתיות שהשאיר מכרנו המציק – הסרטן. אני לא באמת יודע מה יהיה אבל אני רק יודע שזה ניתוח ארוך של כ-4 שעות, ניתוח שאני אמור לצאת ממנו מסטול מספיק בשביל לשכוח את השם שלי לכמה שעות טובות (בתקווה).

אני לא מתכוון לחזור בתשובה כרגע כי אני יודע מה אני מסוגל לתת למען היהדות ומה אני מסוגל להכיר, אבל מכיוון שהזמינו אותנו לשבת הזו לארוחה מצד אחות של החברה שלי, החלטתי להתלוות ואפילו בשמחה לבעלה לבית הכנסת לקראת הארוחה, אני לא יכול לשקר – זה היה מדהים לחזור מבית הכנסת לנשים שאיתנו לארוחת הערב של שישי – קידוש שבת. אכן עמדו דמעות בעיניי, ידעתי שזה משהו שאני מאוד רוצה בו, במיוחד שאחרי מה שעברתי כל מה שאני רוצה זה באמת בית חם לי ולאישה שאיתי ולהביא לנו ילדים שיתנו לנו נחת גדולה יותר ממה שקיימת לנו בבית כרגע. בבית כנסת שמענו תפילות ואפילו התפללתי דיי בחוזקה, אל תאשימו אותי אני לפני ניתוח, זוכרים? אז אמרתי שבת שלום לכולם ולחצתי להם את היד (מנהג מוזר ונעים בו זמנית) ואפילו נישקתי כל מזוזה שרק ראיתי ולפני שבאתי לצאת – אותה בעל מקסים של אחותה, אמר לי "לך לעמדת ספר התורה לפני שאתה הולך ותבקש משהו, כל דבר" זה לא שהייתי צריך לחשוב בשביל התפילה הקצרה הזו אבל בהחלט לקח לי איזו דקת דומייה מול ספר התורה כדי להוציא באמת ובתמים בקשה אמיתית של להישאר בחיים אחרי הניתוח, לדעת שהניתוח הזה לא יעביר אותי מדורי גיהנום זה לא שאני מצפה לגן עדן, אני קצת חוצפן אבל לא חלאה, אני רק רוצה לקום מהניתוח ולעבור את המחלה הזו ואת ימי ההחלמה כמו אדם שפוי ולא להיטרף על דעתי כי אני מכיר את עצמי, לפני שנתיים ויותר הייתי משתגע אם לא מצאתי את מפתחות הרכב שלי אז לצאת מסרטן? בהצלחה לי.

יום 25, שבת וינפש?

כמו שאתם רואים אני עדיין לא שומר שבת ואני עדיין מעדיף לשבת ולכתוב או לשיר או לנגן העיקר להוציא ממני את כל מה שעומד לי בגרון בצורה הטובה והרעה כאחד. אני חייב לשתף אתכם בשיר שכתבתי ממש ביום יומיים האחרונים, כן, גם בהתאם למצב שלי וגם בהתאם לבדידות הזו שנוצרה לי בתוכי כשמדובר בבריאות הגוף והנפש.

מקווה שתבינו מאיפה זה נכתב ולמה זה נכתב בצורה כזו, לא קל להיות חיובי ועדיין לכתוב שירים, תמיד אמרתי שלכתוב שירים כשטוב לי, יוצא לי ממש דיסק איחוד של דך ודצה אבל כשאני קצת שפוף אני יודע בדיוק מה לכתוב ואיך אני מתכוון כבר לשיר את זה, אז נכון שאולי זה לא יהיה שיר לאוריוזיון ממש אבל פאק-איט? יש לי שיר חדש ואני אוהב לשיר אותו בבית ולהבין כמה החיים שלנו יפים יותר כשאנחנו שרים גם אם אנחנו שרים שירים על מרמור וכאב, טיפשות ואכזבה.

מכתב אמת/שמוליק דורינבאום מילים ולחן

רוצה להיות שלם עם עצמי אז כתבתי מכתב שיסביר לי אותי
אני מחכה לתשובות מהגורל האם אני ועצמי, נחזור להיות ביחד
החכם שבי אומר לי, אל תעזוב את תל אביב
החיים יפים ל לשכוח, הימים יפים בשביל לריב
והשונא שבי אומר לי, אל תשכח את המעבר
עוד היום אני אגיד לו שאני כבר לא בקלות נשבר
אני רוצה להיות שלם עם עצמי אז כתבתי מכתב שיסביר לך אותי
אני מחכה לתשובות מהגורל האם אני ועצמי נחזור להיות ביחד
הימים שלי רוצים אותי חזרה, אני שוכח תמיד את השורה
שכתבתי על כמה אני מתלבט, על מי כתבתי ולמה עכשיו אני מתחרט?
כי אני רוצה להיות שלם עם עצמי...

שבת הוא יום קדוש לפי הדעה הרווחת ואצלי עדיין רועש מידיי בראש בשביל להרגיש שמיציתי, לא פעם ולא פעמיים אני מרגיש שאני בווה בטלוויזיה כבויה וחושב לעצמי מה באמת ישתנה ברגע שאדליק אותה? הרי עדיין אבהה בה ואצחק משטויות ואתבייש בשביל סתומי רייטרינג כבדים שמזכירים לנו שכל מה שצריך בשביל אחוזי צפייה זה כמה אנשים ללא קשר ביניהם וללא עבר מקצועי ועם הרבה עבר בעייתי, (הרבה מאוד אפילו טוב יותר) ולהכניס אותם לחדר אחד גדול עם מלא מצלמות והשאר כבר יעשה מעצמו, והכי אירוני שלדבר הכי רחוק מהמציאות הזה קוראים ריאליטי.

יום 26, ככל שאני מתקרב יותר ל-30 – ככה אני מפחד פחות, נראה לי...

כל מיני מחשבות אצלי יוצרות שורה אחת טובה מאוד. לקחת כדורים רק דופק לי את המח ולשתות עוד קפה אחד אני מתחיל להקיף את הבית שלי בריצות של קנגורו על קוק. **מה תביא לי המנוחה שלא מצליחה להביא לי המנוסה?** הרי אם אשב לי על התחת כל היום בתחושה של "וינפש" מה באמת יצא לי מזה? מה יהיה כבר? אחשוב על עוד יום שעובר לפני הניתוח הגדול שלי?

אני מנסה להבין מה השגתי עד כה? מה אני באמת מצליח לקבל מכל מה שעשיתי. אני יכול להגיד לכם שאין מנוס מזה, בכל יום שאני מתפלל אני מתחזק יותר ואני לא מדבר על התקרבות לדת בצורה כלשהי אלא על התקרבות לעצמי, הדבר שכל כך ייחלתי לו מגיע לאיטו. אני מתקרב לעצמי יותר בכל יום שאני מתפלל וקורא לקדוש למעלה את הדברים הכי חשובים לי, את כל הדברים האלו שתמיד רציתי להגיד ולא חשבתי על זה שיש דרך להגיד את זה ועוד בבוקר? לא שאני טיפוס של בוקר אבל אין ספק שזה מתחיל לי את היום אחרת לגמרי. אני פותח את התפילין בבוקר ואני מרגיש שאני ממש מדבר אליו, לא בצורה מטומטמת אלא בצורה רוחנית שכזו שפותחת בפניי אפשרות להודות על מה שיש לי ואפשרות לבקש מה שעדיין אין לי, לצערי – אצלי בסדר העדיפויות זה עניין הבריאות, לפני כל עניין הכלכלה והבעיות הנפשיות שנקרות לי בדרך הרעה. אני ממש מעדיף לבקש ממנו סליחה על הדברים שעשיתי בחיי (ואולי על דברים שאעשה עוד בטעות) וכמובן להודות לו על מה שיש לי ואם אפשר טובה קטנה? תשאיר לי את זה ואל תקח את זה ממני רק בגלל שיש איזו שהיא מחלה נוראית שעלולה לקחת אותי מכאן ולהשאיר אותי ללא רוח, נשמה וכבוד.

לא נשאר לי עוד הרבה ימים שאוכל לבקש ולהודות ואת כל העניין הרוחני הזה, אחרי הכל הניתוח קרב ובא ואני רק מרגיש שאני בשיחות כל היום עם אנשים על הניתוח הזה. רק מדברים על הדרך שבה אני צריך להתמודד עם זה בכל יום מחדש, מה לעשות, אילו כדורים לקחת בשביל שלא אצטרך לירות בעצמי לאחר כמה ימים של כאבי תופת. אל תספרו לי דברים שאני לא יודע, אני חושב שאולי ככה אגלה אותם בעצמי ואולי יותר מזה – אדע איך להתמודד בצורות שעדיין אתם בעצמכם לא ידעתם שאפשר. אלמד איך להסתכל לרופאים בעיניים ולבקש בפעם המיליון את הכדור הזה שלוקח אותי לאיזו תרדמת ארוכה וחסרת תכלית שתבזבז לי עוד כמה שעות מהחיים אבל בהחלט תוציא לי את הכאבים מהראש.

יום 27, מחר זה הניתוח! איך מתכוננים בדיוק?

אני חושב משמע אני מפחד, ככל שאני חושב על הניתוח הזה יותר אני מגיע למצב של שקשוקי רגליים ועיניים פוזלות מרעידות. אבל הגיע היום, מחר הוא היום בו אני הולך להיכנס לאיכילוב ולאשפז את עצמי על מנת להתכונן לניתוח הזה שכולם מדברים איתי עליו, די – חלאס, כמה אפשר לשמוע על הניתוח הזה, כן – אני יודע שמדובר בניתוח לא קל, וכן – אני מעדיף ללכת לבד בשביל לא להרגיש את כובד הראש שבעניין, תנו לי להגיע לשם לבד ולצאת משם לבד, החברים שאיתי לא מוותרים וכבר מספרים לי איך יעמודו לצידי בכל רגע ובכל שניה, טוב נו... אני מסכים. רק בואו נסיים עם השטות הזו כבר.

היום בבוקר שהנחתי תפילין, לדעתי זו התפילה החשובה ביותר מכל התפילות שהיו לי בשבועיים האחרונים, לקחתי על עצמי לקרוא יותר כי לא עשיתי זאת מספיק בכל הימים האחרונים, לקחתי על עצמי שוב לקרוא את תפילת שמונה עשרה וכמו שאמרתי בפרק אחר, התפילה הזו מזכירה לי כל בוקר מחדש כמה אני מודה לו על מה שנתן לי וכמה אני שמח על מה שיש לי וכמובן שאני ממש אשמח באם יעביר אותי בשלום ובצורה רגועה ככל האפשר העיקר לא לאבד את זה, העיקר לא לאבד את העשתונות כי אני יודע שזה יכול לקרות, **אני בן אדם מאוד רגיש ולא חסר לי הרבה עד שאאבד את הפיזז הזה שגורם לי איך שהוא לתת אגרוף לקיר (ולשבור אצבע יקרה) לזרוק את הטלפון על הקיר (ולשבור טלפון יקר) או אפילו לכתוב משהו שאני יודע שאתחרט עליו מאוחר יותר.**

אני כל כך אוהב את הבוקר שלי שהפעם השקעתי וקראתי כמעט כל מילה בקול רם והסברתי בעצם לעצמי כמה אני עובר את זה לבטח בצורה הטובה ביותר שאדם יכול לעבור ניתוח.

אני מאוד מרוצה מהרעיון שאני מוכן לקראת הניתוח, הכנתי לעצמי את המחשב הנייד והכנתי לעצמי את הטאבלט החדש שקניתי ואפילו מחברת חדשה שאוכל לכתוב עליה את כל השטויות שאני מת להקיא על דפים. המחברת החדשה שלי הולכת להגיד הרבה מאוד דברים, ביניהם כרגיל זה שיר או שניים שיכולים להסביר אותי הרבה יותר טוב מכל פרק שהיה ושיהיה כאן. אשמח באם תקראו עוד שיר שלי שמי יודע אולי אפילו אעשה עם זה משהו בעתיד לא משנה כמה הקול שלי זוועתי, היי – אם אביב גפן יכול להגיע למצעד הפזמונים אולי גם קול עורב כמו שלי יהיה פעם ברדיו.

יום 28, היום מכינים אותי

האנלוגיות לא נגמרות לי, יש לי עוד הרבה דברים לתאר את קריעת ים הסוף שהולכים לעשות לי בגוף, כן, הולכים לעשות לי דברים שלא חשבתי שאי פעם יעשו לי בעודי בחיים. אבל אם כבר מדובר על ניתוח ומדובר על רופאים מומחים אז בואו נגמור עם זה פעם אחת ולתמיד. חברה טובה מאוד שלי (אלין) תמיד אומרת לי כל פעם מחדש "אללה, העיקר בוא נעבור את זה כבר" וזה בדיוק אחת הסיבות שאני כל כך אוהב אותה, היא לא נותנת לי להישאר במקום הזה שיגרום לי לעצב ודיכאון, כאב וחוסר סבלנות. העיקר לזוז קדימה, לעבור את זה ולשכוח שזה בכלל היה. אני מאוד מאמין לה למרות שראיתי אותה דומעת בניתוח הקודם שלי בלובי מול המעלית אבל אני חייב לראות את זה במו עיניי, גם אם זה אומר שלא אקח תרופות כבדות מידי בזמן ההחלמה מהניתוח על מנת שאהיה מאוד עירני למה שמתחולל למען השם בגוף.

שכחתי לציין, הרבה אמרו לי שאני נראה קרוב לדת מתמיד ושאל אותי חבר קרוב אם זה נראה כמו משהו שיחזיק מעמד או שמא אני אפסיק ברגע שאדע שהסרטן יצא לי מהגוף. אז כמובן שהסברתי לו שעדיין לא השתנתה דעתי, לא נראה לי בעליל שאחזור בתשובה כי אני בהחלט מכיר את עצמי לעומק (יצא לי כ-30 שנה אחרונות לפחות) אבל בהחלט נראה לי שזה ימשיך איתי עניין התפילין, עד כה אני ממש נהנה, לא רק מהמחשבה שאני מדבר עם מישהו ולא לעצמי אלא גם המחשבה שאני פשוט מתחיל את הבוקר על הצד הטוב ביותר שיכול להיות, על הצד הזה שמזכיר לי כמה טוב לי ומזכיר לו כמה אני צריך אותו אז אם אתה יכול – אל תהרוג אותי ממש כיף לי בחיי.

מרים את הטל" ומחייג לאחי שיקפיץ אותי לאיכילוב שאוכל להתחיל את התהליך כבר וכמו שאומרת אלין "אללה בוא נסיים עם זה כבר ונגיע לרגע שאנחנו חוגגים את יציאת הסרטן מהגוף". עליתי לרכב ובדרך אני מספר לדרור (אחי) שאני לא מפחד משום מחט ומשום דבר כמעט שעומד להיפגש איתי בימים הקרובים אבל בהחלט משהו אחד מציק לי מאוד, ישנה סריקה אחת שאני מאוד מאוד שונא, הסריקה נקראת CT, היא לא כזו מזיקה אבל בהחלט מציקה. הסריקה נעשית בצורה שכזו שהגוף שוכב כמובן, הידיים מוטות לאחור ואני נכנס למין מערה שכזו החוצה ופנימה כמה פעמים (לעצור את הנשימה ואז לשחרר..). וכל מיני שטויות כאלה אבל העניין הוא שיש חומר שמזריקים לי לפני הפעם האחרונה שנכנסים למנהרה הזו וכל הגוף מרגיש חם, חם ברמות של שריפה קלה ולא נעימה בעליל ובתור אחד פרנואיד שמפחד אפילו שעוקץ אותו יתוש שמא אמות אז כן, בהחלט בעייתי. אני מספר לדרור כמה בעייתי זה לקבל תחושות מוזרות שמגיעות בכלל מתוך הגוף ולא מחוצה לו בשביל שאוכל להתמודד עם זה בהיגיון.

הגעתי, נרשמתי, שכחתי מלא טפסים אבל אחרי כמה פעמים שרצתי קומה או שניים הגעתי למצב שאני עם חלוק מכוער ומתכוון לישון ועם מחט הגומי תקועה לי ביד. הפעם אפילו זכרתי לבקש מהאחות לתקוע את המחט המצחיקה הזו ביד הפחות פעילה שלא ארגיש נכה בכל פעם שארצה להוריד או ללבוש מכנסיים וחולצה.

אני מתכוון לשינה ומחכה לראות מחר את הרופא בשביל שיסביר לי מה לעזאזל אני עומד לעבור בדיוק, מהו הניתוח עם כל הפרטים, הרבה מעבר לפרטים של החברים הקרובים שלי שעברו בדומה לכך ותיארו את זה כ"עזוב, עדיף שלא תחשוב על זה".. כן, כי זה ממש מה שעזר לי לא לחשוב על זה.

אז האחיות אפילו זוכרות אותי כי אחרי הכל לא עבר כל כך הרבה זמן מאז שהייתי פה, הייתי מאושפז פה כמה וכמה ימים להזכירכם, אז האחיות חייכו והביאו לי אוכל ואחרי 2 דקות רצו לקחת אותו חזרה והזכירו לי שאני בצום עד מחר בבוקר, עד הסריקה המציקה הזו. הרופאים בסבב רופאים שלהם ומספרים לי כמה הניתוח קרב ובא, מה יש פה עם כל התצוגות הברורות האלו. אני יודע שאני עובר ניתוח אבל אני לא באמת יודע מה יש לי ומה יהיה לי לאחר מכן.

הרופא הגיע.. התיישב כאילו הוא עומד לספר לי שאני כבר מת ואני עדיין לא יודע מזה. מתיישב ומספר לי שהניתוח ייארך כ-4 שעות (עד לפה ידעתי) ובעצם יגרום להסרה וניקיון של הבלוטות הבעייתיות שבגוף שלי (גם את זה ידעתי) ואז הוא מסביר שיש כמה סיבוכים אפשריים (את זה פחות ידעתי או שלא רציתי לדעת כל כך).

הוא מסביר שב-50% מהמקרים יש מצב של איבוד שפיכה, שזה רק שם מקצועי לחוסר זרע, לא ייצא לי יותר זרע בזמן סקס וכד'. לא ממש הבנתי איך להתמודד עם זה כרגע אבל זה לא עזר לי כל כך כי הוא לא עצר כל כך, המשיך וסיפר שהניתוח יכול להגיע למצב גם של איבוד התחושה ברגליים ונכות כללית ועוד כל כך הרבה דברים שהתחלתי לחשוב שסרטן זה לא הדבר הכי גרוע שיכול להיות לי...

יום 29, אמממ אני אבחר את המחט הירוקה..

"בוקר טוב" מאחלת לי בצביעות האחות, "בוקר טוב גם לך יקירתי" משקר חזרה על מנת לקבל אהדה מהמקומות הנכונים במידה ואני מתכוון להיות מאושפז בשבועיים הקרובים כאן. האחות מזכירה לי שוב ללכת לתרום זרע כי אחרי הכל "ניתוח זה ניתוח ובלה בלה בלה.." אז אני יורד לכיוון החדר המזעזע הזה שאני צריך לתרום את הזרע ובדרך חזרה מבין שאני עדיין בצום, עדיין מחכה לאיזה אוכל או משהו. האחות מגיעה ונותנת לי בקבוק שתיה של ליטר שנראה כמו מים, ולהזכירם עדיין לא אכלתי. ואז האחות אומרת, **יש לך רבע שעה לסיים את כל הבקבוק לפני שיבואו לקחת אותך לסריקה שאתה כל כך אוהב.. כן, גם אותי זה לא הצחיק.**

בזמן שאני מחזיק את הבקבוק אני מבין שלא הנחתי תפילין עדיין ומכיוון שזה הפך להיות חלק כזה חשוב בחיי החלטתי שאת הרבע שעה הקרובות אני מקדיש לתפילין והזמן שיישאר לי – יוקדש לשתיה של הליטר המוזר הזה לקראת הסריקה. אז הנחתי תפילין ואף הסתכלתי לשמיים וליים (כן, אחלה נוף יצא לי בקומה) ואמרתי תודה על כל מה שיש לי ועל כל מה שאין לי (צרות וכאלה) וכמובן ביקשתי רק לעבור את זה בטוב, לא ביקשתי לעבור את זה בקליק של קוסם אידיוט אבל בהחלט ביקשתי לעבור את זה – **זה הכל. רק לעבור את זה.**

כמובן שלא שמתי לב ונשארתי לי פחות מדקותיים מסכנות בשביל לשתות את כל הליטר המוזר הזה שלבטח לא יהיה טעים במיוחד. אחרי ששתיתי במרוץ מוזר שכזה (ונגעלתי ברמות שלא צריך להסביר אפילו בספר), לקח אותי הסניטר הנחמד עם כסא הגלגלים הלא מזמין שלהם וירדנו לעבור את הסריקה, בדרך לסריקה הבנתי שאם לא אקח את זה בחיור – לא בטוח שאצליח לעבור את זה מבלי התקף חרדה, אחרי הכל הסריקה הזו אמורה להראות בדיוק מה שיש לי ואת הבלוטות האלו שמצאו גם בסריקה הקודמת שגרמה לבקשת הרופא שלי לניתוח הקרב. ברגע שהציב אותי על השולחן המוזר הזה פשוט חייכתי, לא יכלתי להפסיק לחייך, אני נשבע שהרופאים שם חשבו שאני מסטול, חשבו שעישנתי משהו לפני לרכך את הפחד. אבל אני וסמים מעולם לא הלכו יד ביד אז פשוט נתתי לעוצמת האנדורפינים לקחת אותי למקומות שידעתי שיעשו רק טוב איתי.

אני חייב להגיד שברגע שהגיע הרגע השנוא עליי בדרך כלל בסריקות- **החיור לא עצר ורק גרם לי לצחוק ולקבל את זה בתור דגדוג, זה בדיוק הרגע שקיבלתי את ההארה האמיתית שלי** לדעתי מכל עניין ה-30, פה בדיוק הבנתי שעניין ה"תחשוב טוב יהיה טוב" עובד ממש אבל ממש טוב, ברגע שהפכתי את הכל לחיור אחד אידיטי וגדול – גרמתי לעצמי לעבור משהו ששנאתי ואף פחדתי ממנו בעבר למשהו מצחיק ואפילו מדגדג כמו ילד קטן שעובר טיפול אצל רופא שיניים עם סוכריות.

הסריקה עברה ואני כבר בחדר שלי, אני מחכה לתשובות מהרופא מה הוא חושב על מה שהוא ראה, אולי זזתי יותר מידי? אחרי הכל צחקתי וחייכתי יותר מידי אולי זה משהו שיגרום לי לעבור את הסריקה הזו שוב? לא שהייתה לי בעיה, אולי רק עם הצום – לצום זה לא הדבר הכי נוח בעולם, במיוחד לבן אדם כמוני שרגיל לשתות כמה וכמה קפה ביום עם עוגיות שגורמות לכרס מציקה, כרס כזו שגורמת לי לאבד שורה או שתיים בכתוביות בסרטים כשאני שוכב בסלון.

הרופא יוצא לעברי ומספר לי שהוא צריך לדבר איתי על הניתוח הקרב. צריך להסביר לי מה בדיוק אני עומד לעבור אבל קודם כל הוא צריך להיכנס לפגישה, אז ביקשתי שיסיים איתי קודם כי אני ממש על קוצים הרי. **הוא אמר לי שאין לי ברירה אלא לחכות מכיוון שהפגישה המדוברת הזו – היא עליי!** לא היה נשמע כל כך מרגיע אבל במחשבה שנייה – מה יש לעשות פגישה עליי אם אנחנו יודעים שבעוד יום יומיים מהרגע שהגעתי אני עובר ניתוח. הסביר לי שהפגישה נקבעה מהרגע להרגע מכיוון שהסריקה יצאה קצת מוזרה ודווקא מוזרה בקטע החיובי, לא הבנתי אבל המתנתי (אני לא יכול להגיד שבסבלנות) עד שייצא מחדר הישיבות. **לאחר שעתיים הארוכות ביותר בחיי** יצא הרופא וזימן אותי לחדרו, הרגשתי יותר מידי בתוך טלנבלה גרועה מאוד אבל התיישבתי בחדר והדבר הראשון שייצא לי מהפה זה "אז כמה זמן נשאר לי..."? וצחקתי, וברגע שגם הוא צחקק הבנתי שאין בזה כל אמת ומשם הדרך הייתה רק לטובה.

אחרי הצחקוק הקל אמר שהוא רוצה להסביר לי למה הייתה ישיבה, הישיבה התקיימה בגלל שהסריקה הראתה משהו קצת שונה, הבלוטות שהיו בגוף שלי נשארו אמנם אבל הפכו קצת קטנות יותר ממה שהיו בסריקה האחרונה (או הראשונה כלומר), **הגוף שלי החליט פשוט לרפא את עצמו** כנראה, סוג של ריפוי קליל. ריפוי והקטנת הבעיות שבגוף שלי. אני לא יכלתי שלא לחשוב על זה, האם כל מה שעברתי בשבועיים האחרונים באמת עזר לי? האם התפילות שלי עזרו לי? האם כל מה שעשיתי בשבועיים האחרונים שהרצתי לעצמי שאני טוב מספיק וזה מה שיעשה אותי טוב יותר? חיזקתי את עצמי ברצינות ככה?

לא יודע מה להגיד לכם מעבר לכך שזה היה מדהים, אחד הרגעים הטובים ביותר בחיים שלי. לחזור לחברים שלי שבדיוק ביקרו אותי לקראת הניתוח ולהגיד להם בעצם שהם לא באו לבקר אותי אלא לקחת אותי חזרה הביתה!

אני חושב שברגע שיצאתי מהחדר שלו הפכתי להיות אדם אחר לגמרי, שלא תבינו אותי לא נכון – זה לא אומר שאני חוזר בתשובה אבל בהחלט מבין מהי משמעות החיים בצורה הרבה יותר ברורה. אני בסך הכל אדם בתוך יקום אחד גדול שלעולם לא מסביר לנו מי אנחנו באמת, מה אנחנו רוצים מעצמנו ומה יכול לעשות את העולם שלנו טוב יותר.

יום 30, מכתב לאלוהים

תסתכל על עצמך לרגע, אני בטח שלא יכול לעשות זאת בשבילך. אני בטח שלא מכיר את המראה שלך שלא לדבר על המיקום שלך. אני רוצה מצד אחד להודות לך ומצד שני להפציר בך, חלילה בצורה שמורידה אותך דרגה אבל משהו בהחלט שאני חייב להגיד את זה לפני שאני משתגע. אני מרגיש בכל פעם שאני חושב עליך את ההרגשה העילאית הזו שאתה מקשיב לי, ולא סתם מקשיב לי אלא גם לומד אותי בכל יום מחדש. ברגע שהבנתי שהניתוח בוטל / נדחה אני מרגיש אחרת, אני מרגיש שלמדת מספיק עליי ועכשיו אתה מנסה לגדל אותי כמו שההורים קצת ויתרו. אתה לא ויתרת, **אתה חיפשת איך אתה יכול להציל אותי אבל עדיין להראות לי מה החיים האמיתיים**, מהן הבעיות האמיתיות שבחיים. מה אתה רוצה אבל באמת להראות לי, מה מסתתר מאחורי המכות המציקות של אמא שלי בגיל 8-16, מה מסתתר מאחורי הבעיטה שלך לאבא שלי שהביאה אותנו לארה"ב בגיל שהייתי צריך אותו יותר מכל. ויותר מזה, האם יש משהו מסתתר מאחורי ההצלה הזו? היא הצלה רגעית? אני מפחד לחשוב שמדובר ברגע אחד בלבד, ברגע אחד בלבד שייקח אותי למקומות של אושר ואז אם תגיע החשכה שוב מהמסדרונות אני אחשוב שזה עוד צעד שלך להסביר לי מה אלו חיים טובים ורעים כאחד.

אז בוא נעזוב רגע אותי ונתמקד במה שקיים מול העיניים שלי, עשרות שרים מושחתים, מחאות קמות ונופלות בכל יום חמישי בישראל כאילו אנחנו רק מחפשים איפה האומן הבא מופיע. הרי זה לא שלמישהו אכפת באמת מהמחיר של איזו גבינה כזו או אחרת אלא בסך הכל מחפשים מקום להתרועע עם עוד אנשים, כל מיני מקומות מסוג "פנויים / תפוסות" .. איך אתה לא רואה שאנחנו מתקרבים למוות נפשי איטי ולמה להם אתה לא מראה מהי מלחמה אמיתית ומהי בריאות נפשית נכונה, האם בכך שהם ייצאו לרחובות הם באמת ישיגו משהו? או שמא אנחנו מתקרבים למלחמת אחים שבסופה נשכח מהי הסיבה לכך. אני לא מאשים אותך ספציפית למה שקורה אני רק שואל למה אתה לא מתערב? למה אתה לא נותן להם איזה דבר או שחין שייזכרו מה עברו אבותינו ומה הם חשבו על חיים טובים ורעים, מה הם ראו כימים יפים ומה הם למדו להעריך מכאן.

אין לי באמת סבלנות לשבת ולהתלונן על מה שאין לנו אני באמת רוצה להודות לך על מה שנתת לי וגם אם נתת לי מתנה רגעית אני מודה לך על זה שיש לי את הרגע הזה להבין מהו טוב באדם ומהו רע באדם. למדתי לראות מה הוא באמת יום טוב עבורי ומהו יום רע עבורי בצורה שאי אפשר לשחזר בשום ספר או בשום סרט. סטיבן שפילברג לא היה מצליח להראות את מה שאני עובר יום יום בראש שלי תודות למה שעברתי, החל מהסטירות בילדות, העוני שבבגרות והסרטן שבהווה. אני באמת רוצה להודות לך שלמרות כל מה שעברתי ועובר ביום שלי אני באמת חושב שיש לי רק טוב בחיים.

לכל אמא שאיבדה את הילד שלה, לכל ילד שאיבד את ההורה שלו, לכל אדם שאיבד את בן או בת הזוג שלו יש את התחנונים האלו ששואלים בקריאת בכי כלפי מעלה "מה עשיתי שזה מגיע לי??" ואני לא יכול שלא להבין אותם אבל עדיין אני חייב להגיד שלמדתי לענות על השאלות האלו בתשובה פשוטה, אל תטילו ספק באלוהים, זה לא שהוא יענה לכם חזרה או יותר מזה יחזיר לכם את אהוביכם, הוא בסך הכל עושה את העבודה שלו בדיוק כמונו בצורת חייו המוזרים והברוכים. הוא עושה את העבודה שלו בכך שהוא לוקח את הטובים לפעמים ונותן מתנות לרשעים, הוא חייב לעשות איזון כזה או אחר רק בשביל שאחרים יראו וייראו. **אל תתעלמו מה שהוא עושה אבל אל תטילו ספק**, למדתי שבגיל הילדות שלי מעולם לא חשבתי שיהיה לי סרטן אבל מעולם לא חשבתי שאני אקבל את הטוב הזה שיש לי ברגש, נפש ובגוף. גם אם אלך לעולמי בעוד כמה שנים מספר מהסרטן אני תמיד אדע שבזמן הנכון בהחלט הערכתי את החיים ולמדתי מהם הדברים הטובים שמצפים לנו, בעבר ובעתיד. בקיצור, גם אם אמות בעתיד הקרוב / רחוק. היו לי ימים יפים ומלאי אור שהגיעו מהמקומות שאנחנו הכי פחות מצפים להם.

ודבר אחרון: רק שתדע לך שאחרי כל הכעס והאהבה שלי אליך, הכי הרבה אני מודה לך על שהבאת לי את אבא שלי, הבן אדם הכי גיבור ילדות, דמות להערצה, איש מדהים וחבר אמיתי. בלעדיו לא הייתי מחזיק 2 וחצי דקות בזירת החיים. תודה.

סיכום עם החלטות מעשיות

4 בבוקר של תחילת היום. עוד פעם קמתי מתוך שינה מתוך הסייט המעצבן הזה. הסייט הזה שרודף אותי בכל שני"צ (שינת צהריים למי שלא מכיר את הקיצור) וכל חלום בהקיץ כשאני בווה בקיר, חולם על שאני שוכב במיטה המכוערת של בית החולים עם השמיכה הזו שעושה גירודים כל היום ומעליי שני הרופאים הצמודים שלי שאומרים לי שהייתה טעות ולצערם (יותר לצערי) חייבים לעשות את הניתוח בכל זאת, חייבים לפתוח אותי כבר מחר בבוקר עם כמה שפחות דחיות ועם כמה שיותר כאבים וזמן החלמה כאן, אני לא יכול להסביר לכם כמה זמן לקח לי להבין שזה רק חלום אכזרי. מכירים את זה? שאתם קמים מחלום ואתם צריכים איזה אלמנט או שניים מהמציאות בשביל להזכיר לכם שמה שהיה עד שקמתם היה רק חלום מפגר? אז בדיוק ככה בהיתי בכמה חפצים ורהיטים בבית עד שנזכרתי באמת המרעננת, לעזאזל – אפילו הוצאתי שוב את טפסי השחרור מבית החולים רק בשביל ממש לשכנע את עצמי שאני אידיוט.

החלטתי שבגלל שהסייט הזה חוזר אליי יותר מידיי אני חייב להראות לאלוהים שאני לא מתכוון לעבור על החיים שלי בשתיקה ואני מתכוון לעשות צעד מעניין, אז חשבתי על זה, אני תמיד כותב שירים ומלחין ולפעמים אפילו מקליט שיר או שניים אבל לפי השקלול האחרון שלי – יש לי יותר מ-40 שירים מוקלטים בגירסת סטודיו מקצועי כי תמיד אהבתי להפיק. אז החלטתי, אין יותר חיים שגרתיים, אתה רוצה לקחת אותי אליך אלוהים? אין בעיה, תן לי קודם לעשות את הדבר שתמיד רציתי לעשות ואף לערב גורמים חיצוניים בתמורה שלי. לא עוד תרומה של עשר או מאה שקלים, לא עוד כמה אגורות לקבצן לחיסכון שלו להגיע למנה הבאה, הגיע הזמן לעשות משהו שיעשה טוב לכולם ועם קצת מזל אולי אפילו גם לי.

אחרי כמה שעות שינה של התלהבות פסיכית קמתי עם החלטה שלדעתי תעשה הרבה טוב אם אני אעשה אותה נכון. החלטתי שאני מתכוון לצאת ולהעלות הופעה של השירים שלי, כמובן שלא את כל ה-40. שירים שלי אבל בהחלט לפחות 11-13 שירים, כאלו שכתבתי בזמן שהייתי חולה וכמה שכתבתי בזמן שהייתי "רדום" בחיים הקודמים שלי. אני חייב להוציא את זה ממני, לא מעניין יותר מה יחשבו עליי הקהל מבחינת הקול שלי, אני יודע שאני לא זמר, אני יודע שאני לא בעל קול אופרתי במיוחד אבל אף פעם לא זיפתי, זה חייב (איכשהו) לעמוד לזכותי. אז החלטתי, אני מבסס הופעה רצינית מאוד של כמה מהשירים הטובים ביותר שלי עם נגנים מקצוענים אבל בצורה כזו שתעזור לא רק לי, אני מתכוון לדבר עם האגודה למלחמה בסרטן ולבקש מהם לעזור לי להעלות את ההופעה שלי בצורה יחצנית במיוחד ולא כי אני רוצה לקבל כסף, ההפך הוא הנכון – אני מתכוון לבקש כ-20-30 ש"ח לכניסה להופעה שלי ושכל שקל ייכנס ישירות לעמותה כלשהי למלחמה בסרטן, חשבתי על זה – אם אני עברתי את המחלה הזו בצורה יחסית דיי קלה, למרות המחשבות, הכאבים, הטיפולים, הזריקות, הדימומים וההליכה המוזרה שהייתה לי חצי שנה – מה לעזאזל חולי הסרטן הקשים יותר עוברים? ומה הם עדיין צריכים לעבור כל יום ויום עם טיפולי כימותרפיה וזריקות מגעילות וסריקות שמכאיבות ועוד הרבה דברים שגם גרמו לי להצטער שחשבתי עליהם.

הפעם, אני מתכוון לעשות משהו טוב לכולם, אני אעלה את ההופעה שלי והדבר הראשון שאני אעשה בהופעה זה להזכיר למה אני מופיע, למרות הרצון שלי לחלוק עם האנשים את החוויות שלי אני בהחלט רוצה לתרום כל שקל שייכנס מההופעה הזו למען אגודה טובה שכזו שעוזרת לאנשים מסכנים שעוברים דברים ששום סרט דרמה סוג ז' לא יכול לתאר. אני הולך על זה עד הסוף ולא משנה לי מה תהיה התוצאה, גם אם אוציא 10,000 שקל ואצליח להתרים רק 100 שקל, אדע לפחות שניסיתי, לאו דווקא כהופעת תרומות – אפילו רק בתור הופעה להרמת המודעות בישראל לחולי הסרטן. אני מתרגש אפילו כשאני כותב את המילים האלו, חשבתי על זה יותר לעומק ואף התייעצתי עם חברה טובה שלי שהזכירה לי שגם הזמרת המעולה שרון חזיז עברה את זה, אמנם לא כמוני אבל עברה את המחלה הנוראית הזו, עברה את סרטן השד וניצחה את זה! האמת שקצת כואב לי שאומרים "לנצח" אבל עד שלא עוברים את זה – לא מבינים למה זה נקרא כך, הרי המחלה הזו עושה לנו מלחמה שלמה בגוף ויש כאלו שמצליחים להתגבר בעזרת טיפולים וחיוביות ויש כאלו לצערינו שהגוף שלהם נכנע למלחמה והם מפסידים בה כהוגן. אף פעם לא אהבתי להיות בין

המפסידים ותמיד רציתי להיות מאלו שאגיד על משהו "ניצחתי!" פשוט אף לא חשבתי שזה יהיה לסרטן.

אז בדקתי לעומק וזה מעניין האמת, ב-2006 שרון חזיז הופיעה והודיעה שהיא ניצחה את הסרטן ומזכירה לכולם (לרוב נשים) ללכת להיבדק כי אף פעם אי אפשר לדעת מתי זה יתקוף, אנחנו יודעים כולם שזה תוקף המון לאחרונה ויש להיזהר. אז כבר מחר אני מתכוון לקפוץ לסטודיו הביתי של אחי ולהקליט סקיצה מלאה ראשונה מהשירים החדשים שלי על מנת שאוכל לגשת תיק תק לשרון ולהציע לה להופיע איתי, מתאר לעצמי שזו אופטימיות יתרה אבל אני חייב את זה לעצמי וגם לחולים האחרים, אחרי הכל – אני לא כזו אטרקציה אבל זמרת מדהימה כמו שרון חזיז שתעלה איתי לבמה לשני שירים או משהו כזה תעשה מספיק כבוד על מנת שיבואו אנשים נוספים ורמת התרומות והמודעות תעלה. מי יודע אולי נצליח לעשות כמה וכמה שקלים עבור החבר'ה באגודה. עכשיו כשאני חושב על זה – חייב להתחיל להרכיב הרכב שינגנו בהופעה. זה הולך להיות מסע מעניין, **מה שבטוח – אלוהים הולך לשמוע אותי מדבר על זה הרבה בזמן הקרוב...**

3 שנים מאוחר יותר (9/2014)

כמה אפשר לסכם ספר? טוב נו, כמה משפטים אחרונים ודי. טוב? טוב.

פתחתי עמוד לא מזמן שנקרא "אל תתרבו" בפייסבוק, עמוד ציני ומצחיק על אותם אנשים שאנחנו לא היינו רוצים שיתרבו, אחת הסיבות שפתחתי את העמוד הזה - סיבה פשוטה, אחרי הניתוח הראשון, לקח הרבה מאוד זמן שיעבור אבל לבסוף הרופאים הבינו שאין לי את היכולת להביא ילדים, אז החלטתי שאם אני לא יכול להביא ילדים, למה דה-פאק חארות כן יכולים להביא? הרבה מאוד עברתי מאז הסרטן, כמובן שהחלמתי בצורה מלאה אבל אני עדיין עובר בדיקות כל חצי שנה לבדוק שזה לא חוזר הקקה הקטן הזה.

והיום, אני מנהל צוות בחברה גדולה עם אנשים מדהימים, אני נשוי לאישה מדהימה, אני עדיין עם אותו האץ' (כלב מושלם), אני כותב המון, שר תמיד, מפתח אפליקציות, מקדם בגוגל, בונה אתרים ועוד. אני לא אפסיק לחיות את הרגע, אני לא אפסיק להקים פרויקטים, מכל הכיוונים, החל ממוזיקה ועד לסטארטאפים, כשאהיה מיליונר, מבטיח לכתוב ספר אופטימי יותר.

מקווה שהבנתם שהרעיון הוא לא להניח תפילין או משהו, הרעיון הרבה יותר פשוט, תתחילו את היום שלכם בחיך, תנסו את פרויקט ה-30 יום שלכם, תראו מה אתם יכולים לשנות בחיים שלכם 30 יום, אם תכתבו על זה - אני מבטיח להיות הראשון שיקרא.

תודה על הסבלנות ועל הקריאה, מבטיח לכם שכל מה שקראתם היה אמת. עד היום הרב דוד (אח של שלומי, מהעמותה) מספר את הסיפור שלי בבתי כנסת, אני אוהב שהוא לוקח על זה קרדיט שבזכותו ניצלתי מהניתוח האחרון והמפחיד. זה עושה לי טוב שיש מה לספר בכלל.

נ.ב.

הטרמפיסט, עדיין מתקשר אליי כל חג מאז להגיד לי חג שמח. סתם ככה.

קישורים רלוונטיים לספר:

- מהי ביבליותרפיה - <http://goo.gl/Vb4GAf>
- מחקר המים (מאסארו אמוטו) - <http://goo.gl/GptqwZ>
- סרטון ההשראה לפרויקט 30 יום - <http://goo.gl/cM70Ew>
- עמוד הפייסבוק של "אל תתרבו" - fb.com/dont.multiply

ככה מדברים איתי, אם בא לכם:

- הפייסבוק האישי שלי (אם בא לך להיות חברים / לעקוב) - fb.com/shmulik.dorinbaum
- הטוויטר האישי שלי: twitter.com/cartoonaz
- רוצים ללמוד קידום אתרים אחד על אחד איתי?: 1on1.vprweb.co.il